

Chương 2

Đàn Bà

Bắt đầu rất thuận lợi, cũng đã nhập được vai diễn quan trọng nhất, hơn nữa còn diễn rất tốt.

Đây là một tấm lưới lớn, một khi đã vào thì đừng có mong thoát ra được.

1

“Kim cương mắt, người cũng không tìm được. Đám cảnh sát của các anh đều là lũ ăn bám cả hả?” Kha Thủ Cần bành mồm lớn tiếng.

Đây là phòng họp trong nhà thi đấu của sân vận động Kim Sơn, tạm thời được trưng dụng làm cứ điểm của cảnh sát. Trong lúc La Phi và các thành viên trong đội đấu trí với tên bắt cóc thì Kha Thủ Cần và mấy nhân viên hậu cần khác đợi trong phòng họp. Bây giờ trận đấu đã tan, Trang Tiểu Khê và La Phi cũng đã có mặt trong cứ điểm. Khi biết cảnh sát thất bại trở về, Kha Thủ Cần lập tức đập bàn đứng dậy, bộ dạng vô tích sự không dám nói năng gì lúc chiều hoàn toàn biến mất.

Thế này chẳng khác nào bị chỉ thẳng vào mặt giáo huấn! Nhưng La Phi và những cảnh sát khác đều không thể phản bác, bởi vì đúng là họ đã thua trắng.

Đối thủ đã bài trí một thế trận rất khôn ngoan, mà thế trận này hiển nhiên đã được vạch định rất công phu. Còn kế hoạch ứng phó của cảnh sát lại vội vàng như vậy, thất bại cũng là điều khó tránh. Có điều, những lời bào chữa như vậy có nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. La Phi liền vờ như không nghe thấy những lời nhạo báng của Kha Thủ Cần, chỉ chăm chú xem đoạn băng ghi hình giám sát mà cậu cảnh sát tên Thành quay được ở hiện trường.

Người có phản ứng lại là Trang Tiểu Khê, bà nhìn Kha Thủ Cần, bảo: “Ông đừng sốt ruột, số tiền tôi vay của ông, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho ông.”

“Không phải là tôi nói chuyện tiền! Tôi muốn nói...” - Kha Thủ Cần vội quay đầu lại hướng về phía Trang Tiểu Khê, tâm lý nôn nóng muốn giải thích ngay khiến ông ta đâm ra luống cuống không biết nói thế nào, “Là tôi định nói... Dà, dà! Ý của tôi, bà hiểu đấy, tóm lại không phải là chuyện tiền nong!”

Trang Tiểu Khê đưa tay nhấn xuống: “Thế thì đừng nói nữa, ngồi xuống đi.”

Kha Thủ Cần ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh Trang Tiểu Khê.

La Phi điều chỉnh tiên độ của đoạn băng ghi hình, vào thời điểm 21 giờ 43 phút 7 giây, Trang Tiểu Khê ra khỏi nhà thi đấu, xuất hiện trên khu vực khán đài K nơi tập trung fan hâm mộ của đội khách, La Phi bắt đầu xem từ chỗ này.

Ông kính lấy Trang Tiểu Khê làm trung tâm, bao phủ khu vực đường kính năm mươi mét xung quanh. Nhìn trong băng ghi hình có thể thấy: Sau khi Trang Tiểu Khê vào khu vực khán đài K, đầu tiên bà tìm hàng ghế, tiếp đó liền đi thẳng đến vị trí gần giữa ở phía dưới cùng của khán đài. Bà nói mấy câu với một thanh niên mặc áo cầu thủ màu đỏ, cậu thanh niên đó liền đứng dậy đi ra chỗ khác, Trang Tiểu Khê thì ngồi xuống chỗ ngồi vừa trống ra đó.

La Phi chỉ vào màn hình hỏi một câu: “Người này là ai?”

Trang Tiểu Khê giải thích: “Cậu ta chiếm mất ngồi của tôi, tôi nói mấy câu, cậu ta liền ra chỗ khác.”

Chỗ ngồi ở phía dưới cùng của khán đài là vị trí tốt nhất trong khu vực khán đài đó, vị trí như vậy nếu trống chắc chắn sẽ có người tranh ngồi ngay. Cho nên sự xuất hiện của cậu thanh niên đó cũng không có gì là lạ. La Phi không suy nghĩ thêm về điều này, anh tiếp tục xem đoạn băng phía sau.

Sau khi ngồi xuống, Trang Tiểu Khê để chiếc túi kiểu nữ vào lòng, tay phải cầm điện thoại di động, tay trái thì cầm chiếc cốc Coca đã uống hết. Về nghiêm trang của bà đối lập hoàn toàn với không khí nhiệt tình của đám đông fan hâm mộ.

21 giờ 45 phút 13 giây, Trang Tiểu Khê bỗng đưa điện thoại di động lên trước mặt để xem. La Phi biết đó bà đã nhận được tin nhắn tên bắt cóc gửi tới, và tin nhắn này đã lập tức được chuyển tiếp cho La Phi, nội dung là: “Bây giờ cho túi kim cương vào trong cốc Coca. Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bà để cốc Coca lên ghế, rồi lập tức rời đi.”

Thế là Trang Tiểu Khê cho điện thoại di động vào trong túi, tay phải lấy ra chiếc túi vải màu đỏ bên trong đựng kim cương. Bà để chiếc túi vào trong cốc Coca ở tay trái, sau đó lại lấy điện thoại di động trong túi xách ra, tiếp tục chờ đợi.

Hơn hai phút sau, fan hâm mộ của đội khách trên khán đài K bắt đầu có sự hỗn loạn bất thường, rất nhiều người hâm mộ rời khỏi chỗ ngồi đổ xuống phía dưới khán đài. Đúng lúc đó, Trang Tiểu Khê lại giơ chiếc di động lên trước mặt để xem.

La Phi ấn vào nút tạm dừng, quay đầu hỏi: “Tên bắt cóc lại gửi tin nhắn cho chị phải không?”

Trang Tiểu Khê khẽ gật đầu.

La Phi nói: “Chị không chuyển tiếp tin nhắn này cho tôi.” Theo kế hoạch đã định, sau khi nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, Trang Tiểu Khê phải lập tức chuyển tiếp cho La Phi mới đúng.

Trang Tiểu Khê nhún vai giải thích: “Tin nhắn này không cần thiết phải chuyển tiếp nữa, các anh chắc chắn đều đoán được nội dung.” Bà vừa nói vừa đưa điện di động ra trước mặt La Phi, màn hình hiển thị tin nhắn đó nhận được vào lúc 21 giờ 47 phút 12 giây, nội dung: “Đề lon Coca xuống, lập tức rời đi.” Nguồn gốc tin nhắn giống như mấy tin nhắn trước đó, đều được gửi đi từ số điện thoại lưu trên hóa đơn chuyển phát nhanh - nhưng sau khi tan trận đấu, số điện thoại di động lại tắt máy, cho nên cảnh sát không thể tiếp tục xác định được vị trí của người sử dụng điện thoại.

Tin nhắn cuối cùng đúng là không cần phải chuyển tiếp, bởi vì trong tin nhắn trước đó, tên bắt cóc đã nói rõ: “Khi nhận được tin nhắn tiếp theo của tôi, thì bà để cốc Coca xuống ghế, rồi lập tức rời đi.” Còn nội dung tin nhắn tiếp theo chỉ là lặp lại câu nói này, không có thông tin gì đáng để cảnh sát chú ý.

La Phi không hỏi thêm nữa, ấn nút play tiếp tục xem băng ghi hình. Thì thấy sau khi xem xong tin nhắn cuối cùng, Trang Tiểu Khê liền đứng dậy, đồng thời để Coca xuống ghế. Trong quá trình đó, có rất nhiều fan hâm mộ mặc áo đỏ đã tràn xuống khu vực trống ở trước rào chắn của khán đài, người chuyển động quá đông che mất tầm ngắm của máy quay. Vì vậy trong những cảnh quay tiếp đó, La Phi chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy Trang Tiểu Khê chen qua đám đông đi về phía cửa vào nhà thi đấu, còn chiếc cốc để trên ghế đã hoàn toàn bị che khuất phía sau đám đông.

La Phi thâm lắc đầu, trong lòng biết rõ hy vọng có thể tìm ra tung tích của tên bắt cóc qua băng ghi hình ở hiện trường cũng đã không còn. Cùng với cảm giác thất vọng, trong lòng anh còn thấy kinh ngạc: Trong cả quá trình trao đổi, tên tội phạm khả nghi đã cho thấy khả năng không chế theo đúng ý muốn của hắn, phương án đã thiết lập cũng tương xứng với bốn chữ “không một kẽ hở”. Ngoài người thanh niên đã bị giam trong tù đó, La Phi chưa từng gặp đối thủ nào cao minh đến như vậy.

“Anh cứ xem đoạn băng ghi hình đó mãi thì có tác dụng gì?” Nghe cái giọng phàn nàn đã biết ngay người nói lại là Kha Thủ Cầm, lão này vừa im lặng được mấy phút đã không chịu được, ông ta thô lỗ giục: “Mau đưa ra ý kiến gì đi chứ, tiếp theo phải làm thế nào?”

“Tiền chuộc đã bị lấy mất, chúng ta đã mất đi quân bài để đổi co với tên bắt cóc...” La Phi trầm giọng nói, “Bây giờ chỉ có thể tìm tên bắt cóc bằng cách điều tra vòng ngoài.”

“Còn Lý Tuấn Tùng thì sao? Còn có thể sống sót trở về không?” Kha Thủ Cần không dè dặt hỏi thẳng, không hề để ý đến cảm xúc của người khác.

“Về điều này...” La Phi thành thật trả lời, “Tôi không dám đảm bảo. Cơ may duy nhất là: Trong lần hành động này, hành tung của cảnh sát không hề bị lộ.” Lúc nói câu sau, La Phi đưa mắt nhìn về phía Trang Tiểu Khê, rất rõ ràng, anh muốn an ủi người phụ nữ này qua câu nói.

Trang Tiểu Khê lập tức nắm lấy lời đôi phương định nói: “Cũng có nghĩa là tên bắt cóc vẫn có khả năng tuân thủ lời hứa, có phải vậy không?”

La Phi gật đầu: “Mong là như vậy.” Thực ra, là một cảnh sát hình sự có vốn kinh nghiệm phong phú, lúc này La Phi đã không thể lạc quan được nữa. Anh thậm chí có phần ân hận, tại sao mình lại nghe theo ý kiến của Trang Tiểu Khê, lên kế hoạch hành động trong thời gian gấp gáp như vậy? Nếu cố gắng một chút nữa, có thể thuyết phục Trang Tiểu Khê đồng ý với chiến thuật kéo dài thời gian của cảnh sát thì tốt biết bao!

Có điều, thái độ của Trang Tiểu Khê lúc đó kiên quyết như vậy. Trong mắt bà ta, tầm quan trọng của một ngón tay dường như còn hơn cả tính mạng của Lý Tuấn Tùng. La Phi cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Đặt hy vọng vào tên bắt cóc? Sao tôi thấy việc này vô lý thế chứ?” Không ngờ Kha Thủ Cần ở bên cạnh cười nhạt nói, “Theo tôi, các anh cứ nhanh chóng đi tìm người đi, đừng có ngồi không ở đây nữa!”

La Phi nói với ông ta: “Thực ra, việc điều tra ở vòng ngoài vẫn đang được tiến hành.”

Kha Thủ Cần liền hỏi: “Có manh mối gì không?”

La Phi lắc đầu: “Tạm thời vẫn chưa có manh mối gì.”

Kha Thủ Cần “hừ” một tiếng: “Các anh đúng là vô tích sự!” Sau đó lại lên giọng hỏi vặn: “Việc này khó đến thế sao?”

Trang Tiểu Khê nghe ra được điều gì đó qua giọng điệu của ông ta, liền cau mày hỏi: “Không lẽ ông có cách gì à?”

“Tất nhiên rồi.” Kha Thủ Cần mở miệng, để lộ hàm răng xấu xa, “Thực ra lúc chiều tôi đã muốn nói rồi nhưng các người đều không cho tôi nói đấy chứ.”

Mặc dù ông ta khiến mọi người không có thiện cảm nhưng rõ ràng quan hệ giữa ông ta và vợ chồng Trang Tiểu Khê khá tốt, biết đâu đúng là ông ta có thể đưa ra những cách hiệu quả thì sao? La Phi liền nói với giọng khích lệ: “Thế thì bây giờ ông thử nói xem thế nào?”

Kha Thủ Cần nói: “Tôi thấy mục tiêu của tên bắt cóc vô cùng hẹp, chỉ trong giới hạn có mấy người đó thôi.”

La Phi “ừm” một tiếng, tỏ ý bảo đối phương tiếp tục nói. Trang Tiểu Khê ngồi bên cạnh cũng đưa mắt chăm chú nhìn Kha Thủ Cần.

Kha Thủ Cần quay đầu lại nhìn Trang Tiểu Khê: “Tôi hỏi bà, bình thường bà làm việc ở viện Y học nhiều hay ở bệnh viện nhiều?”

Trang Tiểu Khê trả lời: “Tất nhiên là ở bệnh viện nhiều.” Bà kiêm nhiệm hai chức vụ là viện phó viện Y học và chủ nhiệm khoa Xương của bệnh viện Nhân Dân, bình thường trọng tâm công việc vẫn chủ yếu ở bệnh viện Nhân Dân, bên viện Y học vẫn ít việc hơn.

“Đúng rồi. Thực ra một tuần gần đây hầu như bà đều đến làm ở bệnh viện, chỉ có chiều nay mới đến viện Y học nghe máy sinh viên báo cáo.” Nói đến đây, Kha Thủ Cần cố ý dừng lại một lát, sau đó lại hỏi: “Bà thử nghĩ xem, tên bắt cóc làm sao lại gửi gói bưu phẩm đến viện Y học đúng lúc thế được?”

Trang Tiểu Khê đã hiểu ra: “Ý ông là tên đó đã biết trước kế hoạch công việc của tôi ngày hôm nay?”

“Chắc chắn rồi.” Kha Thủ Cần vẻ rất tự tin, “Bà thử nghĩ xem, nếu bà không có mặt ở viện Y học thì không thể nhận bưu phẩm kịp thời, thế có phải hẳn đã phí công vô ích không?”

La Phi thầm gật đầu: Đây đúng là một chi tiết đáng chú ý! Trước đây anh đã nhận định rằng tên bắt cóc là người biết rất rõ môi trường của viện Y học, nếu có thêm manh mối mà Kha Thủ Cần vừa cung cấp, có thể thu hẹp phạm vi mục tiêu của tên bắt cóc rất nhiều. Anh liền hỏi Trang Tiểu Khê: “Có bao nhiêu người biết trước được là chiều nay chị sẽ đến viện Y học?”

“Sinh viên của tôi, một số giáo viên trong học viện, và mấy đồng nghiệp ở khoa Xương của bệnh viện... nói chung là không quá nhiều.”

“Liệt kê toàn bộ họ tên và công việc của họ ra thành một danh sách.” La Phi vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu Doãn Kiếm, cậu hiểu ý, liền nhanh chóng lấy giấy bút đưa cho Trang Tiểu Khê.

Trang Tiểu Khê cầm cúi viết ra thông tin của hơn hai mươi người, viết xong bèn nói: “Đây là toàn bộ những người mà tôi có thể nhớ được ra. Có thể người

quen ở cạnh những người này cũng sẽ gián tiếp biết được tình hình - điều này thì tôi không thể nắm được.”

La Phi cầm lấy danh sách nhìn qua rồi đưa cho Doãn Kiếm: “Cậu cho người đi tìm hiểu thông tin những người này.”

Doãn Kiếm đáp “vâng” rồi cầm lấy tờ danh sách đang định đi buôn, thì bỗng thấy Kha Thủ Cần lại lên tiếng: “Thêm một tiêu chuẩn phán đoán quan trọng nữa: có phải là người hâm mộ bóng đá hay không?”

Tên bắt cóc triển khai quá trình trao đổi để nhận tiền chuộc dựa trên một trận đấu bóng đá, cho thấy hẳn hẳn phải là một gã nắm rõ tình hình sân bóng, rất hiểu không khí thi đấu trên sân, do đó đúng là có thể đưa ra suy luận “hẳn là một người hâm mộ bóng đá.” La Phi gật đầu với Doãn Kiếm tỏ ý tán đồng, đồng thời anh đưa mắt nhìn Kha Thủ Cần, bắt đầu đánh giá lại người đàn ông không hề để ý đến cử chỉ lời nói trước mặt này.

Trước đây có lẽ là mình đã đánh giá thấp đối phương, dù sao ông ta cũng là nhân vật đã làm đến chức chủ nhiệm khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân, đầu óc ông ta quả đúng là không thô tục như biểu hiện bên ngoài.

Đúng lúc Doãn Kiếm rời khỏi phòng họp, một cảnh sát trẻ tuổi khác đi vào. Người cảnh sát này tên là Tào Thâm, chính là một trong số cảnh sát phụ trách điều tra ở bên ngoài. Cậu đưa cho La Phi một tờ giấy in khổ A4, đồng thời cúi xuống nói nhỏ vài câu.

La Phi vừa nghe vừa gật đầu, cuối cùng khen: “Rất tốt.” Nhận được lời khen, Tào Thâm nở nụ cười tươi rồi tiếp tục đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ.

La Phi đưa tờ giấy cho Trang Tiểu Khê, hỏi: “Chị có quen người phụ nữ này không?”

Trên tờ giấy hiện ra hồ sơ hộ khẩu của một người phụ nữ. Trong đó, một tấm ảnh bán thân chiếm gần một phần tư trang giấy. Người phụ nữ trong tấm ảnh đang ở độ tuổi đẹp nhất gương mặt thanh tú yêu kiều.

Phía dưới tấm ảnh là thông tin cá nhân: Diêu Phàm, 26 tuổi, hộ khẩu ở một thành phố trực thuộc của tỉnh lân cận.

Trang Tiểu Khê chăm chú nhìn vào tờ giấy hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói: “Tôi không biết cô ta.” Nhưng khóe miệng bà thấp thoáng một nụ cười cay đắng.

Kha Thủ Cần để ý thấy thay đổi rất nhỏ trên sắc mặt của Trang Tiểu Khê, liền ghé lại gần xem. Nhưng ông ta cũng không biết người phụ nữ trong tấm ảnh, liền hỏi luôn La Phi: “Đây là ai?”

“Chúng tôi đã điều tra lịch sử cuộc gọi của Lý Tuấn Tùng.” La Phi giải thích, “Lý Tuấn Tùng có tất cả hai số điện thoại di động. Một trong hai số đó bắt đầu bằng 137, số này đã được mở và sử dụng hơn mười năm, tần suất sử dụng rất cao, chắc là số mà anh ấy thường dùng; một số điện thoại di động bắt đầu bằng 158 - chính là số được lưu trên tờ hóa đơn chuyển phát nhanh, số này mới sử dụng được bốn tháng, trước khi vụ án xảy ra rất ít khi dùng, về cơ bản chỉ liên lạc với một số điện thoại di động bắt đầu là 138. Có thể phán đoán, Lý Tuấn Tùng sử dụng số này chỉ để giữ liên lạc bí mật với một người nào đó.”

“Ồ, chính là người phụ nữ này?” Kha Thủ Cầm lại đưa mắt nhìn tấm ảnh trong tờ tư liệu, lớn tiếng tuyên bố. “Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Tuấn Tùng và người phụ nữ này có quan hệ mờ ám.” Nói xong, ông ta lại quay đầu nhìn mặt Trang Tiểu Khê. Lúc này, gương mặt Trang Tiểu Khê đầy suy nghĩ, không để lộ sắc thái gì.

“Mặc dù bà không biết người phụ nữ này, nhưng chắc chắn đã cảm nhận được sự tồn tại của cô ta từ rất lâu rồi đúng không? Cho nên vừa nhìn tấm ảnh, bà liền nở nụ cười cay đắng gượng gạo, đến tôi cũng nhận ra!” Kha Thủ Cầm vẫn nói liên tục không ngắt, cho đến khi Trang Tiểu Khê chau mày trừng mắt nhìn ông ta, ông ta mới hiểu ý ngầm miệng lại.

La Phi tiếp tục giải thích với Trang Tiểu Khê về tiến triển của vụ điều tra: “Chúng tôi đã điều tra số điện thoại di động bắt đầu bằng 138 đó, chủ máy là một người phụ nữ tên Diêu Phàm. Nên muốn hỏi xem chị có quen cô ta không?”

“Tôi làm sao mà quen cô ta được?” Trang Tiểu Khê hơi nhếch mép, lộ vẻ khó chịu. Cũng không biết là khó chịu về người phụ nữ đó, hay là khó chịu về câu hỏi của La Phi.

Đúng là như vậy, Lý Tuấn Tùng đã đăng ký riêng một số điện thoại di động để liên lạc với Diêu Phàm, mục đích chính là không muốn cho Trang Tiểu Khê biết được chăng? Chính bản thân La Phi cũng cảm thấy đúng là một câu hỏi thừa, nhưng vì vụ án đã điều tra đến đây, không hỏi cũng không được.

Trang Tiểu Khê không muốn nói về người phụ nữ này, nhưng Kha Thủ Cầm ở bên cạnh lại không kìm được hỏi xen vào: “Các anh nghĩ là người phụ nữ này có liên quan đến vụ bắt cóc à?”

“Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà từ một tuần trước, vào buổi tối ngày 23 tháng 10.” La Phi nói một cách chắc chắn, “Chúng tôi kiểm tra thấy hai cuộc điện thoại sau cùng của anh ấy đều là gọi cho Diêu Phàm. Lần thứ nhất gọi vào 4 giờ 27 phút chiều ngày 23, thời gian nói chuyện là 9 phút; Lần thứ hai, cũng là cuộc gọi cuối cùng trong danh sách cuộc gọi của cả hai chiếc điện thoại di động, gọi vào 11 giờ 2 phút tối ngày 23, lần này thời gian nói chuyện rất ngắn, chỉ có mười ba giây.”

Kha Thủ Cần giải thích thêm cho lời của La Phi: “Cũng có nghĩa là Diêu Phàm rất có khả năng là người cuối cùng đã gặp Lý Tuấn Tùng.”

“Đúng thế, biết đâu có thể tìm được một vài môi có giá trị hơn từ Diêu Phàm.”

Trang Tiểu Khê hỏi, giọng có phần gượng gạo: “Thế thì các anh cứ gọi điện thoại trực tiếp cho cô ta có phải là xong chuyện không? Còn phải hỏi tôi làm gì?”

“Gọi điện thoại trực tiếp có thể sẽ có rủi ro.”

“Rủi ro?” Trang Tiểu Khê không hiểu. Kha Thủ Cần ở bên cạnh cũng lộ vẻ không hiểu, ông ta đưa tay lên gỡ mái đầu bù xù của mình.

“Chẳng may Diêu Phàm có liên quan đến vụ bắt cóc, trực tiếp gọi cho cô ta sẽ bút dây động rừng.”

Kha Thủ Cần “ò” lên một tiếng: “Chính xác, gọi điện thoại cho cô ta hỏi về việc của Lý Tuấn Tùng, chẳng khác nào nói cho tên bắt cóc là: Cảnh sát đã điều tra đến chỗ bọn chúng! Tên bắt cóc mà lo lắng, có thể sẽ giết luôn con tin.”

Nghhe thấy ba chữ “giết con tin”, mắt Trang Tiểu Khê khẽ giật, như thể bị chạm phải một sợi dây thần kinh mẫn cảm nào đó. Bà chủ động hỏi La Phi, khác hẳn với tâm trạng phản đối khó chịu khi nãy: “Thế thì phải làm thế nào mới tránh được rủi ro?”

“Tốt nhất là tìm được Diêu Phàm, tiếp xúc trực tiếp với cô ta.” La Phi giải thích kế hoạch của mình, “Nếu cô ta đang giấu giếm điều gì đó, gặp trực tiếp mặt đối mặt sẽ rất dễ nhận ra. Nếu cần thiết, chúng tôi cũng có theo không chế cô ta luôn, để cô ta không có cơ hội làm hại con tin.”

Trang Tiểu Khê nói: “Thế thì các anh nên đến chỗ cô ta để tìm chứ.”

“Bây giờ còn chưa biết cô ta ở đâu.” La Phi xòe bàn tay, “Hộ khẩu của Diêu Phàm ở vùng khác, chưa điều tra ra địa chỉ nhà ở cố định của cô ta trong thành phố.”

“Có thể kiểm tra danh sách cuộc gọi trong điện thoại di động của cô ta chứ?” Kha Thủ Cần đưa ra đề xuất, “Tìm một người quen của cô ta mà hỏi là biết ngay, đúng không?”

La Phi lắc đầu: “Như vậy vẫn có nguy cơ lộ thông tin. “Bây giờ còn chưa rõ Lý Tuấn Tùng sống chết thế nào, chúng ta phải hành động hết sức cẩn thận. Tất cả các hoạt động điều tra vòng ngoài đều được tiến hành theo cách bí mật. Nếu không chắc chắn, thì nên đợi thêm, chứ không nên mạo hiểm.”

“Đợi thêm?” Kha Thủ Cần ngoác miệng ra, vẻ không hài lòng lắm, “Thế thì phải đến bao giờ?”

La Phi đáp: “Đợi đến 10 giờ 20 phút sáng mai. Tới lúc đó, nếu vẫn chưa có thông tin của Lý Tuấn Tùng, cảnh sát sẽ tiến hành điều tra trên diện rộng đối với mọi khả năng.”

Trang Tiểu Khê ngó ra, hỏi một cách vô thức: “Tại sao phải đợi đến 10 giờ 20 phút sáng mai?”

“Vì trong thư, tên bắt cóc có nói, hắn đã cắt ngón tay của Lý Tuấn Tùng vào 10 giờ 20 phút sáng nay, mà giới hạn thời gian nối lại ngón tay bị cắt của Lý Tuấn Tùng là hai mươi tư giờ. Hắn cũng đã lợi dụng giới hạn thời gian này để ép chị nộp tiền chuộc. Bây giờ hắn đã bắt được tiền chuộc, con tin đối với hắn đã không còn giá trị nữa. Hắn đang đối mặt với hai lựa chọn, hoặc là thả người - điều này có nghĩa là hắn tuân thủ lời hứa, Lý Tuấn Tùng chắc sẽ được thả ra trước 10 giờ 20 phút sáng mai.” La Phi im lặng giây lát rồi nói tiếp, “Tất nhiên rồi, còn một khả năng nữa là tên bắt cóc không tuân thủ lời hứa, giết con tin - nếu tên bắt cóc quyết định theo hướng này, sợ là hắn đã ra tay ngay sau khi lấy được tiền chuộc.”

Trang Tiểu Khê khó nhọc bật ra hai chữ: “Thật sao?”

“Đúng thế. Nếu tên bắt cóc đã có ý định giết người diệt khẩu, thì tất nhiên là ra tay càng sớm càng an toàn.”

Sắc mặt Trang Tiểu Khê có vẻ khó coi. Bà giơ tay lên xem đồng hồ, đã gần một tiếng đồng hồ từ sau khi tan trận đấu bóng. Bà thì thầm như thể nói một mình: “Bây giờ vẫn chưa có tin tức của Lý Tuấn Tùng...”

“Chị cũng không phải lo lắng quá.” La Phi lại bắt đầu khuyên nhủ đối phương, “Nếu tên bắt cóc thả người, có thể cũng không nhanh như vậy. Vì chúng còn cần thời gian xử lý nốt mọi việc. Hơn nữa, thông thường bọn bắt cóc hay chọn một chỗ thật hẻo lánh để thả con tin, sau khi được thả, Lý Tuấn Tùng muốn liên lạc được với bên ngoài cũng cần có thời gian. Nhưng tên bắt cóc chắc chắn sẽ thả con tin về trước 10 giờ 20 phút sáng mai, vì đó là thời gian hai bên đã giao hẹn từ trước, nếu để quá thời gian này, khả năng người nhà của con tin báo cảnh sát sẽ tăng lên rất nhiều - tên bắt cóc không hề muốn xảy ra cục diện như vậy.”

“Thế có nghĩa là chúng ta phải đợi đến sáng mai, lúc đó mới biết được kết quả cuối cùng...”

La Phi gật đầu: “Đúng thế. Trong thời gian này, không phải là cảnh sát dừng lại không điều tra, có điều, về mặt chiến lược, sẽ sử dụng phương án “nói lỏng

bên ngoài thắt chặt bên trong”: Có nghĩa là không công khai để bên ngoài biết, không tạo ra áp lực không cần thiết đối với tên bắt cóc; Nhưng bên trong cần tăng cường cường độ công việc, nắm chắc thời gian vàng trong việc phá án, đồng thời không bỏ qua bất cứ cơ hội giải cứu con tin nào.”

“Thôi được.” Trang Tiểu Khê đồng ý với cách nghĩ của đối phương, “Thế thì bây giờ còn cần phải làm những gì?”

La Phi nhìn vào mắt đối phương: “Tôi muốn hỏi chị một số câu hỏi sâu.”

“Hỏi tôi?” Trang Tiểu Khê hơi co người lại, khẽ chau mày, dáng vẻ phòng vệ.

“Không phải là nhằm vào chị.” La Phi giải thích, “Chỉ muốn hiểu sâu thêm về một vài điều, như tình hình cuộc sống và các mối quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng... Vì hiện giờ khả năng kẻ gây án là người quen là rất lớn, điều tra ngược từ Lý Tuấn Tùng để tìm ra tội phạm cũng là một biện pháp “nói lỏng bên ngoài thắt chặt bên trong” tốt. Mà muốn tìm hiểu về Lý Tuấn Tùng, thì tất nhiên là nói chuyện với chị là thích hợp nhất.”

“Tôi hiểu rồi...” Trang Tiểu Khê lại hỏi, “Nói chuyện luôn ở đây à?”

La Phi hỏi lại: “Chị muốn nói chuyện ở đâu?”

Trang Tiểu Khê hơi trầm ngâm rồi nói: “Đến nhà tôi cũng được.”

“Được.” La Phi hiểu được lo lắng của đối phương. Những câu hỏi tiếp theo có thể sẽ liên quan đến những tình tiết riêng tư, ở nơi nhiều người như thế này đúng là không dễ tiến hành. Nếu có thể về nhà, ở một nơi có cảm giác an toàn nhất, quen thuộc nhất, rõ ràng sẽ có lợi để cuộc nói chuyện có thể đạt được độ sâu cần thiết.

La Phi còn chủ động đề nghị: “Lần hỏi này chỉ có tôi và trợ lý của tôi là Doãn Kiếm tham gia, những người khác đều không cần có mặt.”

“Thế thì bây giờ chúng ta đi luôn đi.” Trang Tiểu Khê đứng lên trước, bà đưa tay lên vuốt lại tóc bên mang tai, dáng trông thật đẹp. Sau đó bà lại nói, “Nói thực lòng, vốn là tôi cũng đã muốn về nhà rồi - tôi nên ở nhà chờ Lý Tuấn Tùng.”

Kha Thủ Cần đứng luôn lên theo: “Thế tôi thì thế nào? Chẳng lẽ các anh loại cả tôi ra ngoài à?”

La Phi không nói gì, anh nhìn Trang Tiểu Khê, ý là người này do bà quyết định.

Trang Tiểu Khê quay đầu hướng về phía Kha Thủ Cần, vẻ mặt thoáng nét cười: “Hôm nay ông cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Mặc dù không nói hẳn ra, nhưng câu nói rõ ràng thể hiện ý từ chối. Kha Thủ Cần vẫn không cam tâm, gân cổ lên nói: “Tôi không mệt tí nào! Bây giờ đang là thời điểm gay cần, làm sao tôi có thể về được? Về cũng không ngủ được đâu!”

“Không ngủ được thì kiếm chỗ nào mà uống một ly. Tôi phải về đây.”

“Tôi về cùng bà!”

“Chủ nhiệm Kha, ông có phải là hơi mất lịch sự rồi không đấy?” Trang Tiểu Khê đánh mặt lại, “Tôi có cần dẫn một người đàn ông không phải là chồng về nhà không?”

Kha Thủ Cần bất bình chỉ vào La Phi: “Không lẽ anh ta không phải là đàn ông à?”

Trang Tiểu Khê lập tức chặn lời: “Anh ấy là cảnh sát.”

Kha Thủ Cần “hừm” một tiếng, vẻ rất không hài lòng.

“Tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của ông.” Trang Tiểu Khê tiếp tục nói, giọng vừa dịu dàng vừa kiên quyết, “Nhưng nếu ông thấy như vậy là có thể can thiệp vào cuộc sống của tôi, thì mai tôi sẽ bán luôn nhà đi trả lại tiền cho ông.”

Kha Thủ Cần vội xua tay: “Đừng, đừng, cái này không liên quan đến chuyện tiền!”

“Thế thì ông đừng có đi theo tôi nữa.” Trang Tiểu Khê dừng lại một lát, rồi lại dịu giọng nói, “Tôi biết là ông không yên tâm, nhưng ông đi theo cũng không có tác dụng gì. Thêm nữa, chẳng may có tình hình gì, tôi vẫn sẽ nhờ ông giúp kịp thời mà.”

Trang Tiểu Khê đã nói đến như vậy, Kha Thủ Cần cũng không thể nặng nể theo ý mình được. “Thôi được... có việc gì phải gọi điện cho tôi đấy!” Ông ta cào cào mái tóc bù xù, dù buồn bực nhưng không còn cách nào khác.

2

Bách Hợp Gia Viên tọa lạc ở trung tâm thành phố, là một khu nhà để bán được đầu tư xây dựng vào 5 năm trước, cũng được coi là một khu dân cư được đánh giá tốt trong thành phố thủ phủ của tỉnh: vị trí sầm uất, thiết kế hợp lý, chất lượng nhà cũng rất tốt.

Phòng 303 tòa nhà số 8 ở Bách Hợp Gia Viên chính là chỗ ở của Trang Tiểu Khê. Một căn hộ lớn có ba phòng ngủ, đáp ứng rất tốt nhu cầu về điều kiện chỗ ở đẳng cấp đối với một người ở độ tuổi và có vị trí xã hội như bà.

Phong cách trang trí nội thất của căn hộ đơn giản rõ ràng, nhưng các chất liệu được lựa chọn rất cầu kỳ. Đồ gỗ, đồ điện cũng đều là hàng hiệu loại cao cấp. Trang Tiểu Khê mời La Phi và Doãn Kiếm ngồi xuống sofa ở phòng khách, rồi quay người ra chỗ cây nước rất hai cốc nước lọc, lịch sự nói: “Xin lỗi, bình thường không có khách đến nhà, nên cũng không chuẩn bị trà nước gì.”

“Không sao, uống nước này là được rồi.” La Phi cầm lấy cốc nước, đưa mắt ngắm qua một vòng.

Căn phòng rất gọn gàng. Nhưng có thể là vì sạch sẽ quá, đâm ra thiếu mát hoi thở của cuộc sống. Nhìn một lượt cứ thấy có cảm giác lạnh lẽo, không có dáng vẻ của một tổ ấm.

“Các anh muốn hỏi gì?” Trang Tiểu Khê ngồi đối diện với La Phi và Doãn Kiếm, đi thẳng vào vấn đề.

Đầu tiên La Phi hỏi: “Trong mắt chị, Lý Tuấn Tùng là người như thế nào?”

Trang Tiểu Khê im lặng một lúc, giây lát sau bà đứng lên và nói: “Hãy đi theo tôi.” Dứt lời liền đi về phía cửa căn phòng nhỏ bên phải phòng khách. La Phi và Doãn Kiếm cũng đứng dậy đi theo.

Vào trong căn phòng thì thấy hóa ra là một thư phòng. Dưới ô cửa sổ phía nam là một chiếc bàn làm việc, một dãy tủ sách kê sát bức tường phía bắc, trên mặt tường phía đông và phía tây treo đầy khung ảnh.

“Các anh xem những bức ảnh này trước đi đã, có thể có một cái nhìn trực quan về Lý Tuấn Tùng.” Trang Tiểu Khê chỉ vào những khung ảnh trên trang phía tây nói.

Những khung ảnh trên tường có cái to có cái nhỏ, được treo ngay ngắn cân xứng. Trong khung ảnh là những tấm ảnh kỹ thuật số được phóng to, bức ảnh chụp ba người to nhất treo ở chính giữa khiến La Phi chú ý đến đầu tiên.

Một nữ hai nam, đứng cạnh nhau với tư thế của một gia đình ba người. Người phụ nữ đứng giữa chính là Trang Tiểu Khê, đứng bên tay trái bà là một người đàn ông trung niên, bên phải là một cậu thanh niên đang tuổi thanh xuân.

Người đàn ông trung niên đó hiển nhiên chính là Lý Tuấn Tùng, người đang mắt tích.

Trước đây La Phi đã được xem ảnh thẻ của Lý Tuấn Tùng, có điều loại ảnh đó đều có dáng vẻ và thần thái giống hệt nhau, rất khó phán đoán được khí chất nội tại của một người. So sánh tương quan, loại ảnh đời thường treo trên tường này rõ ràng là có giá trị hơn.

Người đàn ông trung niên trong ảnh cao khoảng một mét bảy, người hơi gầy, mặt dài, tóc trên đỉnh đầu thưa thớt. Ông ta nheo nheo mắt không biết có phải là nhìn về phía nắng mặt trời hay không, lông mày cau lại, mang lại cho người khác một cảm giác khổ sở.

Có điều trong ảnh, Trang Tiểu Khê cũng đứng trong nắng mặt trời như vậy, nhưng nét mặt bà trông rất thoải mái, thần thái rất tươi tắn.

Mặc dù hai người này là vợ chồng, nhưng có thể thấy rõ sự khác biệt về khí chất bên trong qua tấm ảnh.

Cậu bé đứng bên phải Trang Tiểu Khê chừng khoảng 17, 18 tuổi, cao hơn cả hai vợ chồng. Khi La Phi nhìn sang cậu bé, anh liền hỏi rất tự nhiên: “Đây là con trai của anh chị phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cậu ấy không sống ở nhà à?” Nếu con ở nhà, trong hẻm sẽ không có cảm giác lạnh lẽo như vậy.

“Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học là đi Mỹ học đại học rồi.” - Quả nhiên.

“Có gọi cậu ấy về không?”

“Gọi nó về?” Trang Tiểu Khê hỏi lại La Phi, “Vì sao?”

“Nhà xảy ra chuyện như vậy, là con trai chẳng nhẽ không cần về sao?”

Trang Tiểu Khê lắc đầu: “Tôi không cho nó biết, vì nó về cũng không có tác dụng gì. Nhiệm vụ của nó là học cho tốt.”

Lúc nói chuyện, giọng Trang Tiểu Khê thường quyết đoán như vậy rất ít khi trao đổi với người khác. Qua bức ảnh chụp của cả gia đình, dường như cũng có thể nhận ra được phong cách này của bà.

Một gia đình ba người, Trang Tiểu Khê là người thấp nhất, nhưng bà đứng ở chính giữa với vẻ rất hiển nhiên. Hai người đàn ông bên cạnh đều sát lại về phía bà, ba người đứng nghiêng sát vào nhau nhưng không hề ôm nhau, có thể thấy sự gằn gữ đó hoàn toàn không thể hiện sự thân mật, mà là một sự phục tùng đối với quyền uy.

La Phi đã hoàn toàn hiểu được vị trí của người phụ nữ này trong gia đình. Điều này cũng không có gì là lạ: Nếu không có tính cách mạnh như vậy, làm sao một người phụ nữ có thể làm đến chức vụ Viện phó viện Y học thành phố?

Như vậy, là đàn ông, Lý Tuấn Tùng đóng vai trò gì trong một gia đình như vậy?

Ánh mắt La Phi tạm thời rời khỏi bức ảnh gia đình, anh quay sang nhìn những bức ảnh khác trên tường phía tây. Những bức ảnh này phần nhiều là ảnh phong cảnh, có ảnh sông núi, cây cối, hoàng hôn... Mặc dù La Phi không hiểu nhiều về nghệ thuật, nhưng anh cũng nhận thấy được những bức ảnh này được chụp rất có trình độ. Anh vừa xem vừa hỏi: “Những bức ảnh này đều là do Lý Tuấn Tùng chụp phải không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Chụp ảnh là sở thích duy nhất của anh ấy, hầu như toàn bộ thời gian rỗi anh ấy đều dành cho sở thích này.”

La Phi “ừ” một tiếng, tiếp tục ngắm những bức ảnh, bỗng nhiên dường như nghĩ đến điều gì đó, anh nghiêng đầu hỏi: “Có phải nhà chị có một chiếc ô tô không?”

Trang Tiểu Khê nhìn La Phi: “Đúng rồi.”

“Thế một tuần trước khi ra khỏi nhà, Lý Tuấn Tùng có lái xe đi không?”

Trang Tiểu Khê gật đầu nói: “Toàn là anh ấy lái chiếc xe đó, tôi không có bằng lái xe.”

La Phi lộ vẻ vui mừng, liền hỏi liên tiếp: “Là loại xe gì? Màu gì? Biển số bao nhiêu?”

“Là một chiếc Camry màu trắng, biển số *AEk282.”

Khi Trang Tiểu Khê trả lời những câu hỏi này, La Phi chăm chú nhìn Doãn Kiếm ở bên cạnh. Doãn Kiếm hiểu ý, tập trung lắng nghe, sau đó gật đầu nói: “Ghi lại rồi.”

“Nhanh chóng cử người đi điều tra.” La Phi khoát tay nói, “Tôi cần biết điểm đến cuối cùng của chiếc xe này.”

Doãn Kiếm cầm điện thoại di động ra ngoài gọi điện. Công ra vào khu Bách Hợp Gia Viên chắc chắn là có camera giám sát, mà khu vực sân uất này, những chỗ giao nhau giữa những con đường xung quanh cũng có rất nhiều camera giám sát, nếu không có gì bất thường, chắc sẽ lần tìm theo những manh mối đó điều tra ra được hành trình lái xe rời khỏi nhà vào buổi tối hôm đó của Lý Tuấn Tùng.

“Sao anh biết nhà tôi có ô tô?” Ở trong thư phòng, Trang Tiểu Khê không tìm được lên tiếng hỏi La Phi. Bây giờ rất nhiều người trẻ đều mua xe, nhưng những người tuổi gần 50 như bà chắc phần nhiều không biết lái xe.

La Phi đưa tay chỉ vào những bức ảnh phong cảnh trên tường: “Ở đây có rất nhiều ảnh chụp ở ngoại ô thành phố, đều là những khu phong cảnh xa xôi vắng vẻ chưa được đầu tư khai phá, rất ít người, cũng không có xe tuyến công cộng đến. Lý Tuấn Tùng thường xuyên đến những chỗ này chụp ảnh, tôi nghĩ chắc là tự lái xe đi.”

“Phân tích của anh rất chính xác.” Trang Tiểu Khê nhìn La Phi, mắt ánh lên sự tán thưởng, “Thực ra Lý Tuấn Tùng học lái xe, mua xe, đều là vì sở thích chụp ảnh.”

Về mặt La Phi tỏ ý không có gì đáng ngưỡng mộ. Đối với anh, những quan sát, phân tích như vậy hoàn toàn không có gì đáng nói. Sau đó anh quay người, đi về bức tường phía đông ở đối diện, trên bức tường đó cũng treo rất nhiều khung ảnh, những bức ảnh trong khung lại rất lạ.

“Những bức ảnh này là ảnh gì?” La Phi ngạc nhiên hỏi. Anh chưa bao giờ thấy người nào lại dán những bức ảnh như thế này trong thư phòng nhà mình.

“Những bức ảnh này đều là ảnh chụp X quang của người thay thận.”

“Ảnh chụp X quang?” La Phi vẫn không hiểu dụng ý của việc treo những thứ này ở thư phòng.

Trang Tiểu Khê giải thích kĩ hơn: “Trước đây Lý Tuấn Tùng là chuyên gia của trung tâm cấy ghép thận bệnh viện Nhân Dân, anh ấy từng là bác sĩ phẫu thuật chính của ba mươi hai ca cấy ghép thận, ca nào cũng rất thành công. Anh ấy giữ lại ảnh chụp X quang sau khi thay thận của tất cả những bệnh nhân đó, treo trong thư phòng làm kỷ niệm.”

“Ba mươi hai ca phẫu thuật thành công.” La Phi thán phục nói, “Đúng là một thành tích đáng tự hào.”

Trang Tiểu Khê đưa tay lên, khẽ sờ lên những tấm phim màu đen xám, sau đó bà quay đầu lại nói: “Bây giờ chắc là anh đã hiểu rồi chứ? Tại sao tôi nhất định phải giữ ngón tay của Lý Tuấn Tùng.”

Quả thực là như vậy, ngón cái ở bàn tay phải đối với Lý Tuấn Tùng có ý nghĩa vô cùng quan trọng, nhưng ý nghĩa đó có thực sự đáng để mạo hiểm cả tính mạng để giữ lấy không? La Phi vẫn không thay đổi thái độ. Nhưng anh đã hiểu được phong cách hành động của Trang Tiểu Khê, cũng đã hiểu được vị trí của người phụ nữ này trong gia đình, cho nên anh không nói thêm điều gì, lắng

lặng đi về phía bắc của căn phòng, nhìn vào tủ sách. Nhưng trong tủ toàn là sách và tài liệu chuyên ngành.

Lúc này Doãn Kiếm đã quay lại thư phòng. Cậu báo cáo với La Phi: “Đã phân công người đi điều tra camera giám sát. Ngoài ra, bên phòng kỹ thuật cũng vừa báo tin: Đã có kết quả đối chiếu vân tay, ngón tay bị cắt đứt là ngón cái ở bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng.”

La Phi nhìn Trang Tiểu Khê. Gương mặt bà không để lộ sắc thái gì đặc biệt, chỉ đưa tay lên và nói: “Chúng ta vào phòng khách ngồi đi.”

Ba người lại quay lại phòng khách. Lần này Trang Tiểu Khê hỏi La Phi trước: “Bây giờ anh thấy Lý Tuấn Tùng là một người như thế nào?”

“Hướng nội, chuyên tâm, nhạy cảm.” La Phi đưa ra nhận xét dựa theo những cảm giác khi nãy, “Anh ấy thích tận hưởng thế giới nhỏ của riêng mình, không thích bị người ngoài quấy rầy.”

“Đúng thế, anh ấy là một người cô độc.” Đầu tiên Trang Tiểu Khê thể hiện sự tán đồng đối với phán đoán của đối phương, sau đó đưa ra chú thích thêm của mình: “Cô độc và yếu đuối.”

“Yếu đuối?” La Phi đã không chỉ một lần nghe thấy Trang Tiểu Khê nói như vậy.

“Anh ấy không thích giao tiếp với người khác, nguyên nhân sâu xa là vì sợ. Anh ấy không biết cách từ chối. Nhưng anh ấy thà là khép kín mình, cũng không dùng khí để thay đổi.”

Trang Tiểu Khê nói với tốc độ rất nhanh, thể hiện tâm trạng bức bối sốt ruột. La Phi không kìm được bật ra câu hỏi: “Cho nên chị rất ghét chồng mình?”

Nhưng sau khi khẽ thở dài, Trang Tiểu Khê lại đưa ra một câu trả lời hoàn toàn trái ngược: “Không, tôi rất yêu anh ấy.”

“Thật sao?”

Trang Tiểu Khê gật đầu rất nghiêm túc: “Tôi và Lý Tuấn Tùng là bạn cùng học thời đại học, anh ấy luôn một người rất đặc biệt. Hồi đó tôi đã bị thu hút bởi phong cách lãng mạn mang vẻ u buồn của anh ấy. Những người con trai như vậy ở viện Y học không nhiều. Chính tôi là người chủ động theo đuổi anh ấy, sau khi cưới, tình cảm của chúng tôi cũng rất tốt.”

“Nhưng nghe như ý chị nói khi nãy, chị muốn anh ấy thay đổi.”

“Điều này không hề mâu thuẫn, bởi vì tình yêu và cuộc sống vốn là hai việc khác nhau.” Khóe miệng Trang Tiểu Khê hơi nhếch lên, rồi bà nhìn La Phi nói thêm: “Sau khi lập gia đình, anh sẽ hiểu.”

La Phi đúng là chưa có kinh nghiệm về hôn nhân. Anh chỉ có thể bối rối nhún vai, rồi tiếp tục hỏi bằng giọng thăm dò: “Chị muốn nói là tính cách của Lý Tuấn Tùng vẫn khiến chị say mê, nhưng tính cách đó đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của anh chị?”

Trang Tiểu Khê sửa lại lời anh: “Không phải là cuộc sống của tôi, mà là cuộc sống của anh ấy.”

La Phi ý thức được điều gì đó: “Chị đang nói đến chuyện anh ấy bị mất việc?” Sau khi nhận được cái gật đầu khẳng định của đối phương, La Phi lại bày tỏ mối nghi hoặc của mình: “Tôi nghe nói đó là một sự cố điều trị, chuyện này có liên quan gì đến tính cách của anh ấy?”

Trang Tiểu Khê nhẹ nhàng hỏi vặn lại: “Sự cố điều trị thường xuyên xảy ra, nhưng có mấy bác sĩ vì thế mà mất việc đâu?”

La Phi đã nghe ra ngẫm ý của câu nói: “Như vậy có nghĩa là anh ấy đã bị ai đó cài bẫy phải không?”

“Xảy ra sự việc như vậy, hoặc là bệnh viện sẽ gán, hoặc là tìm một người chịu tội thay.” Trang Tiểu Khê cười nhạt nói, “Có điều đã có sẵn một người nhũn như bún là Lý Tuấn Tùng, không cần anh ấy thì cần ai chứ?”

Xem ra bệnh viện đã chủ động bỏ rơi Lý Tuấn Tùng để thoái thác trách nhiệm. La Phi “ừm” một tiếng rồi nói: “Sau khi sự việc đó xảy ra, chị cảm thấy Lý Tuấn Tùng buộc phải có sự thay đổi?”

“Không thay đổi có được không? Anh ấy trở nên vô cùng buồn bã ủ dột. Tôi cứ động viên anh ấy suốt: anh có năng lực chuyên môn như thế thì đi đâu mà không phát triển được? Nhưng anh biết anh ấy nói gì không? Anh ấy nói: Tôi không bao giờ muốn làm bác sĩ nữa. Thế không phải là tự hủy hoại cuộc đời mình hay sao? Lúc đó, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, nếu anh ấy không thay đổi tính cách yếu đuối của mình, thì anh ấy vĩnh viễn không bao giờ thành công được.”

“Để làm anh ấy thay đổi, chị đã lấy cả chuyện ly dị ra để dọa anh ấy?”

“Tôi thật sự định ly dị anh ấy.” Trang Tiểu Khê trịnh trọng nói, “Chuyện đó không phải là dọa, mà là một biện pháp.”

“Biện pháp?”

“Giống như những bậc làm cha mẹ ở nước ngoài đuổi con cái ra khỏi nhà vậy.” Trang Tiểu Khê lấy ví dụ so sánh, “Đối với một người quá yếu đuối như vậy, nếu anh không ép anh ấy vào đường cùng, anh ấy sẽ không bao giờ mạnh mẽ lên được.”

La Phi đã hiểu dụng ý của đối phương. Nhìn từ góc độ quan niệm gia đình cổ hủ của người Trung Quốc, cách đối xử với người thân như vậy chắc chắn là quá tàn nhẫn. Có điều, trong mắt Trang Tiểu Khê, như vậy có lẽ mới là “tình yêu” thật sự chăng?

La Phi im lặng không nói gì, Trang Tiểu Khê lại hỏi: “Anh không đồng ý với quan điểm của tôi phải không?”

La Phi không muốn bày tỏ thái độ về sự việc này, anh “ò” một tiếng, rồi chuyển sang chủ đề khác: “Với tính cách như Lý Tuấn Tùng, chắc là rất ít làm mất lòng người khác đúng không?”

“Anh ấy thì làm mất lòng ai được? Trông thấy người khác là chỉ muốn tìm mọi cách đi vòng để tránh.”

La Phi bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Mục đích của vụ bắt cóc này có khả năng không chỉ đơn giản là vì tiền. Nếu đơn thuần chỉ vì tiền, tên bắt cóc sẽ chọn mục tiêu là trẻ con, vừa dễ khống chế, khả năng đòi được tiền cũng lớn. Những vụ bắt cóc nhằm vào người trưởng thành như thế này, thông thường sẽ có những nhân tố khác ở phía sau, ví dụ như mâu thuẫn trong quan hệ xã hội, mâu thuẫn về tình cảm, mâu thuẫn về tài chính... Bọn bắt cóc một mặt đòi tiền, mặt khác con muốn báo thù hoặc đòi lại công bằng. Cho nên tôi muốn hỏi chị, trong số các mối quan hệ của Lý Tuấn Tùng, có người nào có mâu thuẫn kiểu như vậy với anh ấy không?”

Trang Tiểu Khê trầm ngâm giây lát: “Nếu anh bắt tôi nói, thì tôi chỉ có thể nghĩ đến một người: chính là cái cô Diêu Phàm đó.”

Diêu Phàm cũng là mục tiêu cần nghiên cứu trọng điểm của La Phi, anh “ừm” một tiếng, rồi lại hỏi tiếp: “Trước đây chị có biết có người phụ nữ này không?”

Trang Tiểu Khê lại thờ dãi nói: “Tôi có thể cảm nhận được... Có điều không biết cụ thể là ai.”

“Làm thế nào mà cảm nhận được?”

“Hành tung của Lý Tuấn Tùng trở nên không bình thường lắm. Anh ấy nói đi chụp ảnh ở bên ngoài, nhưng tôi biết chắc chắn là có việc khác. Hơn nữa hai ba tháng gần đây những khoản chi tiêu không rõ ràng của anh càng nhiều hơn.”

“Chị có thể nắm được tình hình chi tiêu của Lý Tuấn Tùng à?”

“Tất nhiên là nắm được.” Trang Tiểu Khê nhướn mày, dường như đó là một câu hỏi thừa, “Thẻ lương của Lý Tuấn Tùng do tôi giữ. Thông thường mỗi tháng tôi đưa cho anh ấy một nghìn tệ tiền tiêu vặt. Nhưng mấy tháng gần đây,

anh ấy thường lấy lý do hỏi tôi lấy thêm tiền, có lúc nói là sửa xe, có lúc nói là đi lại nhiều phải mua thêm xăng, còn có một lần nói là đâm vào người ta, phải trả tiền viện phí. Cứ liên tục như thế, thì dù là người đàn ông cũng biết là có vấn đề.”

“Thế chị không đi tìm hiểu xem thế nào sao?”

Trang Tiểu Khê nói vẻ bất cần: “Tôi làm gì có cái thời gian ấy?”

“Chẳng nhẽ chị cứ mặc kệ thế không quản sao?” La Phi cảm thấy cách xử sự như vậy hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Trang Tiểu Khê.

“Tất nhiên là phải quản chứ, nhưng không cần phải phiền phức như vậy, chỉ cần khống chế chặt chẽ tiền tiêu vặt của anh ấy là được. Mỗi tháng chỉ có một nghìn tệ, nhiều hơn một xu cũng không đưa. Nếu cô ta vẫn bằng lòng theo anh ấy, thì tôi để cho họ được như ý.”

Mỗi tháng một nghìn tệ thì làm sao còn bao được gái? Chiêu này đúng là hiệu quả. Có điều La Phi lại nghĩ đến một vấn đề: “Không phải là chị định ly dị anh ấy sao? Nếu ly dị, anh ấy sẽ được chia một nửa số tài sản, thì chị làm sao còn khống chế được anh ấy?”

Trang Tiểu Khê “à” một tiếng rồi nói: “Toàn bộ tài sản của chúng tôi đều đứng tên con trai.”

La Phi thâm tắc lưỡi, nghĩ bụng người phụ nữ này đúng là lắm chiêu. Tài sản đều đứng tên con trai, cậu bé đó chắc chắn cũng nhất nhất nghe theo lời bà. Như vậy, sau khi hai người ly dị, Lý Tuấn Tùng đúng là không được chia một chút tài sản nào.

“Chị hãy kể về tình hình hôm Lý Tuấn Tùng mất tích đi.” La Phi tiếp tục hỏi kĩ hơn, “Trước khi rời khỏi nhà, anh ấy có biểu hiện gì bất thường đáng chú ý không?”

Câu hỏi của La Phi gợi cho Trang Tiểu Khê nhớ lại, bà lập tức nói: “Hôm đó đúng là rất bất thường!”

La Phi “Ồ?” một tiếng, tỏ ra rất quan tâm.

“Anh ấy lại dám cãi nhau với tôi! Việc này trước đây chưa bao giờ xảy ra.”

Hóa ra là sự bất thường như vậy... Một người nhịn nhục chịu đựng quá lâu, tất sẽ phải bộc phát một lần chứ? Có điều đã nhắc đến thì cứ nghe chi tiết xem thế nào.

“Cãi nhau thế nào?”

“Hôm đó tôi từ bệnh viện đi làm về, Lý Tuấn Tùng lại hỏi tôi lấy tiền. Tất nhiên là tôi không đưa. Nhưng hôm đó thái độ của anh ấy rất rắn, lại dám lớn tiếng với tôi, còn ném đồ đạc trong nhà.”

“Sau đó thế nào?”

“Tất nhiên là tôi không thể chiều theo ý anh ấy. Tôi đuổi anh ấy ra khỏi nhà.”

Hóa ra là Lý Tuấn Tùng bị Trang Tiểu Khê đuổi khỏi nhà, thảo nào mất tích một tuần liền mà Trang Tiểu Khê không hề có ý định đi tìm.

“Sau đó chị không có tin tức của anh ấy nữa à? Kể cả điện thoại hoặc các thông tin khác?”

“Không. Có điều ngày hôm sau hình như anh ấy có về nhà một lần, chọn lúc tôi đi làm không ở nhà.”

“Ồ? Sao chị biết?”

“Bởi vì sau khi về nhà, tôi phát hiện thấy đồ trang sức trong nhà bị mất mấy món. Tôi nghĩ chắc chắn là Lý Tuấn Tùng lén lút mang đi bán lấy tiền.”

La Phi lập tức chau mày lại. “Không...” Anh trầm giọng vừa nói vừa tập trung suy nghĩ, “Chắc chắn Lý Tuấn Tùng không làm việc này!”

Trang Tiểu Khê ngó ra, rồi lập tức hiểu ra: “Ý anh là: Cũng có khả năng là tên bắt cóc?”

“Kể từ ngày thứ hai sau hôm mất tích, điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng đã không thấy có tín hiệu liên lạc. Nếu lúc đó anh ấy đã bị tên bắt cóc khống chế, cũng có khả năng là hắn cầm chìa khóa nhà chị ăn trộm tí đồ.”

Trang Tiểu Khê gật đầu, vẻ mặt nặng nề. Nếu như vậy, một tuần nay nhà bà hoàn toàn ở trong tình trạng không an toàn, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

La Phi phân công Doãn Kiếm: “Bảo người của phòng kỹ thuật đến nhà thu thập kiểm tra xem có tìm thấy vân tay hay dấu chân gì đó không?” Sau đó lại nói Trang Tiểu Khê: “Những món đồ trang sức bị mất đó, chị đều nhớ được cụ thể kiểu dáng và tên hãng chứ? Một lát nữa miêu tả chi tiết cho nhân viên kỹ thuật của chúng tôi.”

Trang Tiểu Khê gật đầu. Doãn Kiếm ở bên cạnh lấy điện thoại di động ra đang định gọi thì điện thoại đổ chuông. Doãn Kiếm bắt máy, nghe mấy câu liền mừng rỡ báo cáo với La Phi: “Tìm thấy xe rồi!”

3

Camera giám sát cho thấy: 19 giờ 30 phút tối ngày 23 tháng 10, chiếc Camry màu trắng của Lý Tuấn Tùng ra khỏi Bách Hợp Gia Viên, đồng thời rẽ phải di chuyển từ đông sang tây vào đại lộ Song Lâm. Sau đó chiếc xe này đi thẳng về phía tây nam thành phố, ra ngoại ô. Vào 20 giờ 21 phút, chiếc Camry trắng rẽ về phía tây trên con đường Ngô Đường ở ngoại ô, bắt đầu từ đó thì ra khỏi phạm vi bao phủ của hệ thống camera giám sát thành phố.

Cảnh sát phụ trách việc điều tra camera thử cho xe chạy từ đường Ngô Đường về phía tây xem thế nào, tiến hành lần tìm dấu vết dọc theo con đường cuối cùng chiếc Camry. Kết quả không lâu sau đã tìm thấy chiếc xe màu trắng ở khu phong cảnh Sở Cương gần đó.

Khu phong cảnh Sở Cương nằm ở một công viên kiểu rừng rậm ở ngoại ô thành phố. Khu vực trung tâm công viên là một vùng đồi có đường kính khoảng một ki-lô-mét. Trên khu đồi trồng đầy các loại cây, đồng thời mở rất nhiều con đường nhỏ uốn lượn quanh co để khách du lịch đi dạo.”

Công viên mở cửa miễn phí hoàn toàn, bình thường không có nhân viên quản lý, xung quanh cũng không có bãi đỗ xe hay những cơ sở hạ tầng đồng bộ khác. Người dân thành phố đến ngoại ô đã ngoại thường đỗ xe ở bên lề đường cái phía bắc khu đồi. Cảnh sát điều tra cũng đã tìm thấy chiếc ô tô của Lý Tuấn Tùng trên con đường này.

La Phi không lạ gì khu phong cảnh Sở Cương, vì chỗ này đã từng xảy ra một loạt các vụ cướp.

Những công viên miễn phí hoàn toàn nằm ở vị trí hẻo lánh như vậy cũng chỉ sôi động một chút vào ban ngày trong các dịp nghỉ lễ, những thời gian khác đều tương đối vắng vẻ, đến buổi tối thì càng không có người. Có điều một vài cặp tình nhân lại hay chọn lúc ít người đến đây hẹn hò. Mùa hè năm nay, có mấy tên lưu manh là dân gốc ở đây đã nhắm vào chỗ này, chúng chọn những cặp tình nhân đó để ra tay, chỉ trong vòng một tuần lễ đã gây ra bốn vụ cướp, một nạn nhân nữ còn bị bọn cướp thay nhau xâm hại. Sau đó La Phi đích thân điều tra vụ án, cuối cùng ba thằng lưu manh gây án khôn kiếp đã sa lưới. Sau khi vụ án này được giới truyền thông đưa tin, rất ít người đến đây vào buổi tối.

Lúc này, chiếc ô tô của Lý Tuấn Tùng đang nằm lẻ loi bên lề đường, thân xe màu trắng hiện ra rõ mồn một trong bóng đêm. Khi La Phi đi đến gần, cảnh sát đến hiện trường đầu tiên tên là La Vân Kỳ liền chủ động bước tới báo cáo: “Xe hình như không khóa.”

“Ồ? Các cậu đã mở cửa ra xem chưa?”

La Vân Kỳ lắc đầu nói: “Chưa ạ. Mới chỉ quan sát bên ngoài thôi.”

Chưa mở cửa xe có nghĩa là trạng thái ban đầu của hiện trường có khả năng vẫn chưa bị phá hỏng. La Phi hài lòng “ừ” một tiếng, anh cầm lấy chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát từ tay La Vân Kỳ, rọi vào phía trong mé ghế lái qua cửa sổ xe.

Quả nhiên, nút khóa trên cánh cửa xe ở trạng thái bật lên. Trong xe không hề có người, cũng không thấy có gì khác thường.

Lúc này La Phi mới đeo găng tay vào, khẽ mở cửa xe ra. Sau đó, anh thò đầu vào trong xe quan sát, và nhanh chóng có phát hiện mới - chìa khóa xe vẫn cắm ở ổ khóa bên dưới tay lái.

La Phi chau mày: Xe không khóa, chìa khóa cũng không rút ra. Trạng thái này cho thấy, khi ra khỏi xe, người lái xe không hề định ở bên ngoài xe quá lâu. Nhưng tại sao chiếc xe này lại đỗ ở đây đến cả tuần mà lái xe vẫn bật vô âm tín?

Không lẽ đây chính là hiện trường đầu tiên xảy ra vụ bắt cóc?

La Phi lại đưa mắt quan sát tỉ mỉ một lượt bên trong chiếc xe, tạm thời không có phát hiện gì thêm. La Phi đưa người ra khỏi xe, đi ra phía sau mở thùng xe ra - bên trong có công cụ sửa chữa xe và một chiếc thùng dùng để rửa xe, ngoài ra không còn gì khác.

Đóng thùng sau xe lại, La Phi chau mày chăm chú suy nghĩ. Lúc này, điện thoại di động của Doãn Kiếm chột đờ chuông, vì không gian xung quanh rất yên tĩnh, tiếng chuông đặc biệt ngân vang. Doãn Kiếm sợ làm phiền đến mạch suy nghĩ của La Phi, liền vội chạy mấy bước xa ra mới nghe máy.

Vào buổi tối cách đây một tuần, sau khi cãi nhau kịch liệt với Trang Tiểu Khê, tại sao Lý Tuấn Tùng lại lái xe đến chỗ này? Muốn tìm một nơi hẻo lánh để tĩnh tâm lại, hay có một cuộc hẹn hò bí mật nào đó?

Người phụ nữ tên là Diêu Phàm đó không thể không rơi vào tầm ngắm của La Phi một lần nữa. Vào 16 giờ 27 phút chiều ngày 23, cô ta đã nói chuyện điện thoại rất lâu với Lý Tuấn Tùng, đồng thời vào 23 giờ đêm lại có một cuộc điện thoại ngắn nữa. Mà thời gian Lý Tuấn Tùng đến khu phong cảnh Sở Cương chắc vào khoảng 20 giờ 15 phút tối. Nếu nhận định đây là hiện trường mất tích đầu tiên của Lý Tuấn Tùng, thì mức độ liên quan của Diêu Phàm trong vụ án này e rằng sẽ vượt quá dự đoán trước đây.

Như vậy, việc tìm được người phụ nữ này dường như đã trở thành việc cấp thiết đầu tiên để có thể phá án! Nhưng làm thế nào mới có thể tìm được đối phương một cách an toàn và hiệu quả đây?

La Phi không ngờ tới, một tin vui bất ngờ bỗng lại xuất hiện ngay trước mắt mình. Mà người mang đến tin vui này chính là Doãn Kiếm - trợ lý của mình. Chàng thanh niên vừa gọi điện thoại xong, vội chạy tới chỗ La Phi báo cáo: “Đội trưởng La, chúng tôi vừa xác định được địa chỉ chỗ ở chính xác của Diêu Phàm.”

“Ồ?” La Phi ngạc nhiên nói, “Làm thế nào mà xác định được?”

Doãn Kiếm cười thành tiếng, giải thích: “Lúc trước, khi nói đến Diêu Phàm ở nhà Trang Tiểu Khê, tôi bỗng nghĩ một người phụ nữ trẻ như cô ta, chắc chắn sẽ thường xuyên lên mạng mua đồ chằng? Nên đầu tiên tôi định vị qua một trạm phát sóng di động, xác định sơ bộ khu vực chỗ ở của Diêu Phàm, sau đó lại cử cảnh sát đến công ty chuyển phát nhanh kiểm tra danh sách đưa hàng trong khu vực đó trong thời gian gần đây. Sau đó quả nhiên tra ra, họ tên và số điện thoại đầu khóp. Địa chỉ đưa hàng cụ thể là phòng 701 tòa 12 Minh Nguyệt Uyển.”

“Rất cừ đấy!” La Phi đưa tay vỗ mạnh vào vai Doãn Kiếm, “Giờ chúng ta sẽ đi gặp người phụ nữ này!”

Doãn Kiếm toét miệng cười, không giấu được sự vui mừng trong lòng. Cậu biết La Phi là người ít biểu lộ cảm xúc, rất ít khi có những cử chỉ khen ngợi cấp dưới như vậy. Trong lúc tận hưởng cảm giác tự hào đó, cậu cũng không quên nhiệm vụ làm trợ lý của mình.

“Thông báo cho người bên phòng kỹ thuật đến, kiểm tra một lượt ngoài và trong xe.” Sau khi căn dặn La Vân Kỳ, Doãn Kiếm mới nhanh chóng đuổi theo những bước sải rất nhanh của La Phi.

Minh Nguyệt Uyển là một khu chung cư cao cấp mới xây dựng của thành phố, tách biệt rõ ràng giữa đường dành cho xe và người đi bộ, quản lý khép kín hoàn toàn bằng hệ thống điện tử, bộ phận dịch vụ tòa nhà phục vụ hai tư trên hai tư.

La Phi và Doãn Kiếm đến Minh Nguyệt Uyển vào 2 giờ 30 phút sáng sớm ngày 31 tháng 10, đầu tiên họ đến văn phòng dịch vụ tòa nhà, tiếp xúc trao đổi với đội trưởng đội bảo vệ đang trực ban tên là Chu Hiểu Đông.

Bộ phận dịch vụ tòa nhà lấy ra hồ sơ của chủ căn hộ số 701 tòa 12, quyền sở hữu căn hộ thuộc về một người đàn ông tên là Ngô Vũ Hâm, có điều người liên

lạc đăng ký trên hóa đơn dịch vụ khách hàng lại đề là “bà Diêu Phàm”, số điện thoại liên lạc cũng khớp với số của cảnh sát. Rất rõ ràng, Diêu Phàm đang thuê một căn hộ ở đó.

Diêu Phàm còn thuê một chỗ đỗ xe ở bãi đỗ tầng ngầm trong khu chung cư, đồng thời đăng ký biển số xe *A32174, xe Mazda. Hệ thống quản lý điện tử ở bãi đỗ xe tầng ngầm cho thấy, chiếc xe này quẹt thẻ vào bãi đỗ xe lúc 20 giờ 40 phút tối ngày 30 tháng 10.

Được Chu Hiểu Đông dẫn đường, La Phi nhanh chóng tìm thấy chiếc xe Mazda màu đỏ ở bãi đỗ xe ngầm. Họ ghé sát vào cửa sổ xe, bắt đầu quan sát kiểm tra bằng chiếc đèn pin chuyên dụng của cảnh sát.

Vừa nhìn qua, Doãn Kiếm đã phát hiện thấy có sự bất thường, cậu hạ giọng hỏi hộp nói: “Đội trưởng La, chiếc xe này có vấn đề!”

La Phi cũng đã nhìn thấy: Mé bên phải hàng ghế sau của chiếc xe treo một chiếc còng tay, một vòng của chiếc còng tay khóa vào tay cầm phía trên cửa sổ xe, vòng còn lại để mở thả xuôi xuống, xem ra đã từng có người bị còng một tay ở đây. Còn trên đệm ghế và bọc ghế của dãy ghế phía sau cũng vô cùng xộc xệch lộn xộn, dường như chỗ đó đã xảy ra một cuộc xô xát kịch liệt.

La Phi suy nghĩ một lát, sau đó anh vòng ra phía đuôi xe, ấn mạnh vào nắp thùng sau xe, cảm giác từ lực ấn cho thấy trong thùng sau xe chắc không có chứa vật gì nặng. Anh liền khoát tay nói: “Lên lầu đi!”

Ba người đi thang máy bên tầng 7. Chu Hiểu Đông là người bấm chuông phòng 701, sau khi bấm đi bấm lại nhiều lần, rốt cuộc trong phòng cũng có tiếng động.

“Ai thế?” Một người phụ nữ hỏi ở cửa phòng, giọng uể oải, lẩn chút bàng hoàng.

“Bảo vệ tòa nhà.” Chu Hiểu Đông nói rõ về mình trước, sau đó lại hỏi theo kế hoạch định sẵn của La Phi: “Cho hỏi, chị có phải là chủ chiếc xe Mazda 6 biển số 32174 không?”

“Đúng thế sao vậy?” Giọng người phụ nữ rõ ràng hơn khi này một chút.

“Vừa này xe của chị bị đâm vào, tình hình tương đối nghiêm trọng. Chị mau xuống để xử lý.”

Người phụ nữ “á” một tiếng bất ngờ, rồi nói: “Anh chờ một chút, tôi mặc cái áo.”

Người phụ nữ này có gương mặt trái xoan điển hình, tóc dài chấm vai, La Phi nhìn một cái là nhận ra ngay cô ta chính là người có tên Diêu Phàm trong hồ sơ hộ khẩu.

Diêu Phàm cũng đã nhìn thấy hai cảnh sát mặc thường phục đi sau Chu Hiểu Đông, cô ta dừng lại một chút, rồi hỏi Chu Hiểu Đông: “Họ đâm vào xe của tôi phải không?”

Chu Hiểu Đông lắc đầu, nhanh nhẹn tránh sang một bên. Doãn Kiếm bước tới giơ thẻ ra: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Diêu Phàm chớp chớp đôi mắt to, mắt ánh lên vẻ hoang mang sợ hãi.

“Xe của chị không bị đâm, chúng tôi đến để điều tra vụ án.” Doãn Kiếm đẩy cửa phòng, cậu và La Phi đi vào trong, còn Chu Hiểu Đông tiếp tục canh ở bên ngoài.

Đây là căn hộ loại nhỏ có một phòng ngủ, trang trí nội thất bên trong rất tinh tế. Sau khi tìm được chỗ đứng, La Phi bèn bắt đầu quan sát xung quanh.

Diêu Phàm vô thức liếc về phía cửa phòng ngủ - lúc này cửa phòng đang khép chặt.

“Trong phòng còn có người nào nữa không?” La Phi hỏi.

“Không.”

La Phi chỉ về phía lối vào, nhắc đối phương: “Trên giá để giày dép có một đôi giày nam.”

“Ồ...” Diêu Phàm ngập ngừng một lát, rồi giải thích, “Đấy là giày của bạn trai tôi.”

“Nhưng chị nói là trong phòng không có người.”

“Vâng. Hôm nay anh ấy không đến, đôi giày đó là anh ấy để lại.”

La Phi tiếp tục truy hỏi: “Thế thì tại sao lại không có dép lê?”

“Gì cơ?” Diêu Phàm dường như chưa hiểu.

“Nếu bạn trai chị đến thường xuyên, thậm chí còn để cả giày để thay ra ở chỗ chị. Thì chị chắc sẽ chuẩn bị riêng cho anh ấy một đôi dép lê đúng không?” La Phi điềm nhiên nói, “Tại sao trên giá để giày không thấy có dép lê của đàn ông?”

“Cái này... vốn là có đây, nhưng đôi dép lê ấy... Ừm, rách quá rồi. Cho nên tôi vừa vứt đi, chuẩn bị thay một đôi mới.” Diêu Phàm lấp bắp giải thích, để che giấu tâm trạng lo sợ, cô ta bất giác đưa tay phải lên vuốt lọn tóc dài rủ xuống.

Ánh mắt La Phi dừng lại trên cổ tay Diêu Phàm giãy lát rồi lại nhìn về phía bức tường đối diện. Trên tường treo một khung ảnh, trong khung là một tấm ảnh bán thân rất lớn. Trong ảnh là Diêu Phàm, mắt long lanh, ngực trắng muốt tròn đầy lộ ra một nửa, trông vô cùng hấp dẫn gợi cảm.

La Phi không cần vặn thêm về chuyện này nữa, anh hỏi sang chuyện khác: “Trong khoảng thời gian từ 8 giờ đến 10 giờ tối hôm qua, chị làm gì?”

“Tôi ở bên ngoài.”

“Cụ thể đã đi đâu?”

“Không đi đâu cả, chỉ là lái xe đi hóng gió ở bên ngoài, thư giãn chút thôi.”

“Một mình à?”

“Vâng.”

“Chị cho biết vài con đường đã cho xe đi qua, chúng tôi có thể đối chiếu qua camera giám sát.”

“Ồ... tôi không lái xe trong thành phố, tôi đi ra ngoại ô.”

“Ngoại ô chỗ nào?”

“Bên khu phong cảnh Sở Cương. Tôi lòng vòng ở ngoại ô hơn một tiếng đồng hồ rồi về nhà.”

La Phi “ừ” một tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Chị có quen Lý Tuấn Tùng không?”

Diêu Phàm chần chừ một lát, rồi trả lời một cách mơ hồ: “Ồ... chúng tôi là bạn trên mạng, chưa từng gặp ngoài đời.”

“Bạn trên mạng cũng biết tên của đối phương sao?” La Phi thoáng cười, rồi lại nói: “Hơn nữa có rất nhiều cuộc gọi giữa chị và anh ta trong danh sách cuộc gọi.”

“Đúng thế, anh ấy thường xuyên gọi điện thoại cho tôi... Vâng, anh ấy luôn muốn hẹn gặp tôi, nhưng tôi chưa đồng ý.”

“Có thật là chưa gặp mặt không?” Ánh mắt La Phi một lần nữa hướng về phía bức tường đối diện, “Bức ảnh đó ai chụp cho chị?”

“Là bạn trai tôi.”

“Thế thì thật là trùng hợp.” La Phi “à” lên một tiếng, rồi nói, “Trong nhà Lý Tuấn Tùng cũng treo rất nhiều ảnh, trên khung ảnh có kí hiệu tên của cửa hàng ảnh, hình như cùng một cửa hàng mà chị mua.”

“Thật à?” Diêu Phàm quay người, dáng vẻ rất không tự nhiên, gượng gạo nở một nụ cười, nói: “Thế thì đúng là trùng hợp.”

Đúng lúc Diêu Phàm nói câu đó, trong phòng ngủ bỗng phát ra một tiếng động khá lớn, như thể có vật gì đó bị va vào và đổ xuống. Diêu Phàm lập tức quay đầu về phía tiếng động, trên mặt không thể giấu được vẻ hoang mang lo sợ.

La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, Doãn Kiếm liền lập tức bước về phía căn phòng ngủ. Diêu Phàm bước lên phía trước ngăn lại, nói: “Đó là phòng ngủ tôi, anh không được vào!” Nhưng khi La Phi quay lại nhìn, cô ta liền sợ sệt lui lại.

Doãn Kiếm mở cửa phòng ngủ đi vào trong, trong phòng quả nhiên là không có người nào khác, có điều cánh cửa sổ hướng ra phía ngoài tòa nhà đang mở, một bồn hoa vẫn được đặt ở trên bậu cửa sổ bị rơi vỡ dưới đất.

Doãn Kiếm đi đến chỗ cửa sổ, thò người ra ngoài quan sát, thì nhìn thấy một người đàn ông đứng trên chỗ mép chìa ra ngoài, lưng tựa sát vào tường, nét mặt vô cùng căng thẳng.

Doãn Kiếm rọi đèn pin vào mặt người đàn ông, thì phát hiện người này không phải là Lý Tuấn Tùng, cậu liền quát: “Anh làm cái gì thế? Xuống mau!”

Người đàn ông run rẩy trở vào phòng, mặt trắng bệch.

Lúc này, La Phi và Diêu Phàm cũng đã vào trong phòng ngủ. Doãn Kiếm báo cáo: “Người này nấp ở ngoài cửa sổ lén lén lút lút.”

La Phi quay đầu hỏi Diêu Phàm: “Anh ta là ai?”

Sắc mặt Diêu Phàm cũng vô cùng khó coi: “Anh ấy... anh ấy là bạn trai tôi.”

“Chị vừa nói là bạn trai chị không ở trong nhà cơ mà.” La Phi hất hàm nói với Doãn Kiếm, “Kiểm tra chứng minh thư của anh ta.”

Doãn Kiếm xòe tay: “Lấy ra đây!”

Người đàn ông nói: “Tôi không mang theo.”

“Đừng có vờ vịt.” Doãn Kiếm đưa tay sờ túi áo ngực anh ta, lấy ra một ví tiền, mở ví tiền ra kiểm tra cẩn thận, đúng là không tìm thấy chứng minh thư.

Doãn Kiếm nhìn La Phi: “Anh ta không mang chứng minh thư.”

La Phi mỉm cười: “Không phải là không mang, mà là giấu đi rồi. Cậu cứ thử tìm trong phòng xem, chắc hẳn là có đấy.”

Doãn Kiếm tìm một lúc, quả nhiên tìm thấy một thẻ chứng minh thư ở dưới ga giường. Chứng minh thư cho thấy người đàn ông tên là Trương Khải Phong, 36 tuổi, hộ khẩu ở thành phố.

Doãn Kiếm định đưa chứng minh thư cho La Phi xem, thì người đàn ông bỗng quỳ xuống, anh ta ôm lấy chân Doãn Kiếm, van xin: “Đại ca cảnh sát, anh tha cho em lần này!”

Doãn Kiếm giật nảy mình. Nếu nói về tuổi tác, cậu ít tuổi hơn người đàn ông này rất nhiều, đôi phương gọi là “đại ca” thật là không ra làm sao cả. Doãn Kiếm chau mày, xin ý kiến La Phi: “Đội trưởng La, dẫn về đội để xử lý nhé?”

Không ngờ La Phi khẽ nhếch mép nói: “Dẫn về đội làm gì? Còn chưa đủ lãng phí thời gian à.”

Lãng phí thời gian? Doãn Kiếm vô cùng ngạc nhiên. Đang xử lý một vụ bắt cóc liên quan đến mạng sống một người, mà đôi nam nữ này rất có khả năng là đồng phạm của vụ án, sao có thể nói là lãng phí thời gian được?

Lúc này La Phi lại trừng mắt nhìn người đàn ông tên là Trương Khải Phong, nói: “Thôi được rồi, mau đứng dậy đi. Chúng tôi không hơi sức đâu mà quản việc vợ vắn này của anh.”

Trương Khải Phong cứ như được đặc xá, vội vàng đứng dậy, lùi sang một bên, vẻ lo lắng bất an.

La Phi căn dặn: “Anh cứ ở yên trong này.” Sau đó nói với Doãn Kiếm và Diêu Phàm: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Ba người đi ra khỏi phòng ngủ, để Trương Khải Phong ở lại trong phòng ngủ đóng cửa lại. La Phi chỉ vào bộ ghế sofa trong phòng khách, nói với Diêu Phàm như thể mình là chủ nhà: “Chúng ta ngồi ở đây nói chuyện.”

Diêu Phàm ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, La Phi và Doãn Kiếm cũng ngồi xuống theo. Lúc ngồi xuống, La Phi lại nhìn về phía cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, hỏi: “Người đó rốt cuộc là ai?”

Diêu Phàm biết là không thể giấu được, đành thành thật trả lời: “Là khách hàng của tôi.”

“Có nghĩa là chị đang bán dâm, đúng không?”

Diêu Phàm im lặng không nói gì, coi như mặc nhận.

Doãn Kiếm ở bên cạnh chớp chớp mắt lúc này mới hiểu ra những chi tiết thực sự của sự việc đang diễn ra trước mắt.

“Lại nghe thấy La Phi hỏi tiếp: “Lý Tuấn Tùng cũng khách hàng của chị phải không?”

Diêu Phàm gật đầu, đồng thời không kìm được bèn hỏi: “Các anh cứ hỏi về ông ta suốt thế để làm gì?” Cô ta mở to đôi mắt đẹp, như muốn nói: Các anh hành động ồn ào như vậy, có phải thật sự đến để truy quét nạn mại dâm không đây?

La Phi đi vào chủ đề chính, nói: “Lý Tuấn Tùng mất tích rồi.”

Diêu Phàm “Á?” một tiếng, nhưng sắc mặt như thể vừa trút bỏ được một gánh nặng: “Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Lý Tuấn Tùng mất tích vào tối ngày 23 tháng 10, hai cuộc gọi cuối cùng trước khi mất tích đều là gọi cho chị. Một lần vào hơn 4 giờ chiều ngày hôm đó, một lần vào hơn 11 giờ đêm...” La Phi nhìn vào mắt Diêu Phàm, “Chị có thể giải thích một chút về hai cuộc điện thoại này không?”

Diêu Phàm nói: “Buổi chiều hôm đó đúng là anh ta có gọi điện thoại cho tôi - Anh ta muốn hẹn tôi, nhưng đã bị tôi từ chối.”

“Ồ? Tại sao từ chối?”

“Vì anh ta không có tiền.” Diêu Phàm nói thẳng không hề dè dặt, “Thực tế là anh ta đã nợ tôi tiền phục vụ lần trước. Hôm đó, anh ta lại đến hẹn tôi, tôi hỏi anh ta có đủ tiền không, anh ta hỏi có thể nợ được không. Tất nhiên là tôi không đồng ý, anh ta có nói nữa cũng không có tác dụng gì.”

La Phi thăm gật đầu. Hôm đó Lý Tuấn Tùng muốn hẹn Diêu Phàm, vì không có tiền nên bị đối phương từ chối. Thế nên buổi tối Lý Tuấn Tùng bèn hỏi xin tiền Trang Tiểu Khê, hai người cãi nhau, tiếp đó Trang Tiểu Khê đuổi Lý Tuấn Tùng ra khỏi nhà - Logic một loạt những sự việc này rất rõ ràng.

“Cho nên, hôm đó chị đã không gặp anh ta?”

“Không.”

“Thế chị đã đi đâu?”

“Chả đi đâu cả, tối hôm đó tôi ở nhà suốt.”

La Phi “ừ” một tiếng, lại tiếp tục hỏi: “Đêm khuya hôm đó, Lý Tuấn Tùng còn gọi một lần nữa, cú điện thoại này là thế nào?”

“Cú điện thoại đó rất kì quặc.” Hai hàng lông mày thanh tú của Diêu Phàm hơi cau lại, “Sau khi tôi bắt máy, thì anh ta lại không nói gì. Cho nên được vài giây là tôi ngắt máy luôn.”

“Ồ?” La Phi chau mày suy nghĩ một lúc, lại hỏi, “Lúc đó, có nghe thấy tiếng gì trong điện thoại không?”

“Không có âm thanh gì, rất yên lặng.” Diêu Phàm dừng lại một lát, rồi lại nói thêm: “Nhưng tôi có thể khẳng định là có tín hiệu điện thoại.”

Không lẽ lúc đó Lý Tuấn Tùng đã bị bắt cóc, trong tình trạng bị khống chế, ông ta đã gọi một cuộc điện thoại cuối cùng. Cho nên ông ta không thể nói được? Hay có thể là tên bắt cóc cố tình bấm số máy này, để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát? La Phi thậm đưa ra mấy hướng phán đoán, rồi lại nghĩ đến một vấn đề khác: Tối hôm đó Lý Tuấn Tùng đến khu phong cảnh Sở Cương làm gì? Mà tối hôm đó Diêu Phàm cũng đến khu phong cảnh Sở Cương, có mối liên hệ nào đó trong chuyện này không?

Thế là La Phi liền hỏi Diêu Phàm: “Chị có hay đến khu Sở Cương không?”

Sắc mặt Diêu Phàm lộ vẻ hơi bối rối, cô ta giải thích: “Lý Tuấn Tùng thích đưa tôi đến Sở Cương, sau đó quan hệ ở trong xe.”

Hóa ra là như vậy. Hôm đó, Lý Tuấn Tùng không hẹn được Diêu Phàm, nhưng ông ta vẫn đến khu Sở Cương, liệu có phải là ông ta đã hẹn gười phụ nữ khác không? Nhưng danh sách cuộc gọi điện thoại di động của ông ta không hề có các cuộc gọi khác. Không lẽ ông ta còn có chiếc điện thoại di động thứ ba? Nhưng hoàn toàn không cần thiết phải có đến ba chiếc điện thoại di động chứ, đăng ký thêm một số di động mới chỉ là để giấu Trang Tiểu Khê, loại điện thoại di động này chỉ cần một cái là đủ dùng rồi mà.

Điểm nghi vấn này cứ để đó đã, La Phi lại hất hàm về phía cửa phòng ngủ: “Tay này thì sao? Cũng có sở thích như vậy à?”

Diêu Phàm trả lời: “Hôm nay là tôi đưa anh ta ra đó. Tôi thấy chỗ đó rất đẹp, nếu làm tốt có thể có thêm khách quen.”

“Thế Lý Tuấn Tùng thì sao? Cũng là khách quen của chị à?”

Diêu Phàm mỉm cười mặc nhận.

“Chị thu phí thế nào?” La Phi vừa hỏi vừa quan sát Diêu Phàm, anh biết mức giá của người phụ nữ này không thấp.

Diêu Phàm ngần ngừ một lát rồi nói: “Hai nghìn tệ một lần.”

“Lý Tuấn Tùng đã hẹn chị tất cả bao nhiêu lần?”

“Khá nhiều... Máy tháng nay cũng phải đến mấy chục lần ấy?”

“Anh ta có nhiều tiền thế sao?” La Phi đưa ra câu hỏi nghi vấn, “Theo tôi được biết, tiền nong của anh ta đều bị vợ quản lý.”

Diêu Phàm gật đầu nói: “Đúng thế, vợ anh ta rất ghê gớm - có điều anh ta cũng có giấu một khoản quỹ đen đấy.”

“Ồ?” La Phi hơi bất ngờ. Theo lời miêu tả của Trang Tiểu Khê, Lý Tuấn Tùng không phải là người giỏi những mưu mẹo, thủ đoạn vặt, không ngờ ông ta cũng biết giấu quỹ đen. Như vậy xem ra Lý Tuấn Tùng đã tiêu không ít tiền cho Diêu Phàm, cho đến khi tiêu hết khoản quỹ đen của mình, sau đó mới bắt đầu phải bịa ra lý do để xin tiền Trang Tiểu Khê.

Diêu Phàm lại nói: “Lý Tuấn Tùng mở riêng một tài khoản ở ngân hàng, sau đó rút sổ tiết kiệm đi, mỗi lần rút tiền lại đến ngân hàng làm lại, rút xong tiền lại rút sổ tiết kiệm đi. Cho nên vợ anh ta không hề phát hiện ra.” Cô ta vừa nói vừa cười, cảm giác chuyện này cũng rất thú vị.

La Phi “ừm” một tiếng: “Chị cũng biết nhiều các chuyện của anh ta đấy nhỉ.”

“Anh ta thích nói với tôi đấy chứ. Thực ra người này khá là thú vị, còn chụp ảnh cho tôi, đưa tôi đi dã ngoại... Tôi nghĩ có thể anh ta thích tôi thật.” Giọng Diêu Phàm nhẹ nhõm vui vẻ, pha chút khoe mẽ.

La Phi nheo mắt nhìn đối phương: “Anh ta rất thích loại hình phục vụ đặc biệt mà chị cung cấp đúng không?”

“Đàn ông đều thích.” Khi nói câu này, Diêu Phàm hơi đỏ mặt còn có cả chút cảm giác ngại ngùng e thẹn. La Phi hoàn toàn hiểu được tại sao Lý Tuấn Tùng lại mê mẩn người phụ nữ này.

Quan hệ giữa Lý Tuấn Tùng và Diêu Phàm thân mật như vậy, đối với cảnh sát, lại có thêm một kênh để tìm hiểu thông tin. La Phi bèn hỏi Diêu Phàm: “Ngoài chị ra, Lý Tuấn Tùng còn hẹn hò người phụ nữ nào khác không?”

“Chắc là không.” Diêu Phàm nghĩ một lúc, lại lắc đầu nói, “Có điều tôi cũng không dám khẳng định, đàn ông mà, ai mà biết được.”

La Phi tiếp tục hỏi: “Lý Tuấn Tùng có mâu thuẫn với người nào không?”

“Nếu nói là mâu thuẫn...” Diêu Phàm nhếch miệng giảo hoạt, “Tôi nghĩ mâu thuẫn sâu nhất chắc là với vợ anh ta.”

“Ừm.” La Phi khuyến khích, “Chị nói cụ thể xem.”

Vợ anh ta rất hà khắc đối với anh ta, còn ghét bỏ anh ta, ép anh ta phải ly dị nữa đấy. Nhưng Lý Tuấn Tùng lại không muốn ly dị, hình như hai người cãi nhau rất kinh.”

La Phi gật đầu, lại hỏi: “Ngoài vợ anh ta ra, còn ai không?”

Diêu Phàm xòe tay: “Thế thì tôi không biết. Nói tóm lại là anh ta luôn kêu ca oán thán bà vợ, những việc khác chưa từng nói với tôi.”

“Thôi được.” La Phi trầm ngâm một lúc, cảm thấy tạm thời không còn câu hỏi khác, liền đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, nói: “Được rồi đấy.”

Doãn Kiếm đứng lên theo La Phi, cậu vẫy tấm chứng minh thư trong tay: “Đội trưởng La, việc này thì xử lý thế nào?”

La Phi nhếch môi: “Thôi!” Thứ nhất, anh không muốn lãng phí thời gian cho vụ mua bán dâm, thứ hai biết đâu hôm nào đó lại phải đến hỏi chuyện Diêu Phàm, không cần thiết phải làm cho mối quan hệ trở nên căng thẳng.

Doãn Kiếm vớt tấm chứng minh thư lên bàn uống nước, Diêu Phàm nói giọng lạnh lạnh: “Cảm ơn đại ca cảnh sát.”

“Đại ca gì hả?” Doãn Kiếm lườm đối phương, bực mình bảo, “Năm nay tôi mới 25, chị 26 rồi đấy!”

5

“**Đ**ội trưởng La, anh bắt đầu phát hiện ra Diêu Phàm không liên quan đến vụ bắt cóc từ lúc nào thế?” Trên đường về, Doãn Kiếm vừa lái xe vừa hỏi.

“Lúc ở bãi đỗ xe ngầm, nhìn thấy chiếc Mazda 6 đó, tôi đã có dự cảm rồi.”

“Thật à?” Doãn Kiếm rất ngạc nhiên, “Thế mà khi nhìn thấy chiếc xe đó, tôi gần như khẳng định Diêu Phàm chính là kẻ gây án.”

La Phi mỉm cười đáp: “Cậu nhìn thấy hàng ghế sau xe vô cùng lộn xộn, cửa sổ còn treo cái còng tay, liền cảm giác chiếc xe đó đã từng giam giữ Lý Tuấn Tùng?”

Doãn Kiếm gật đầu, thực ra cho đến lúc này, cậu vẫn rất nghi ngờ về tình trạng trong chiếc xe.

“Cậu chỉ chú ý đến dấu hiệu bên ngoài, mà bỏ qua mất chi tiết.” La Phi quay cửa sổ xe xuống một khoảng, để không khí trong lành bên ngoài ủa vào trong xe, sau đó anh nói: “Tôi hỏi cậu, nếu Lý Tuấn Tùng đã bị còng tay trong chiếc xe bằng cái còng đó, thì ông ta sẽ ở trong tư thế như thế nào?”

“Chắc là ông ta ngồi ở vị trí bên phải của hàng ghế sau, sau đó tay phải bị còng ở phía trên cửa sổ.”

“Tư thế này rất quen thuộc đúng không? Khi bắt tội phạm, cảnh sát thường còng tay tội phạm như vậy. Nhưng cậu đừng quên, đây là một vụ bắt cóc. Nếu cậu là tên bắt cóc, cậu có còng tay con tin ở trong xe như thế không?”

“Ồ...” Doãn Kiếm đã hiểu ra phần nào. Nếu còng như vậy, con tin hoàn toàn có thể đập vỡ cửa sổ xe để cho người bên ngoài chú ý, như vậy thì quá nguy hiểm đối với tên bắt cóc.

“Còn nữa, khi tên bắt cóc muốn chuyển Lý Tuấn Tùng ra khỏi xe, thì chiếc còng sẽ để lại trên xe hay là trên người Lý Tuấn Tùng?”

“Cái này... chắc chắn là trên người Lý Tuấn Tùng, vì phải tiếp tục không chế ông ta.”

“Cho nên...” La Phi tổng kết, “cái còng này hoàn toàn không phải là được dùng để còng tay con tin. Sự việc rất rõ ràng, cậu không nên phán đoán sai chứ.”

Doãn Kiếm xấu hổ cười khan, có điều trong lòng cậu vẫn còn một nghi vấn: “Thế thì trong xe tại sao lại có còng được chứ? Hơn nữa bọc ghế sau xộc xệch như vậy chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó!”

“Đúng là rất lộn xộn, nhưng cậu không để ý thấy đó là kiểu lộn xộn nào à?”

“Kiểu lộn xộn nào?” Doãn Kiếm không hiểu rõ ý của La Phi.

“Nếu là lộn xộn do xô xát hoặc cãi vã, thì sẽ không thấy được quy luật gì. Vì những hành động kiểu đó vốn loạn xạ không có quy luật, không có tiết tấu, cũng không có tính phương hướng. Nhưng cậu thử nhớ lại xem, bọc ghế sau trông thế nào?”

Doãn Kiếm nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như là lệch một phía.”

“Có sự dịch chuyển từ phía bên trái sang bên phải rất rõ rệt, đồng thời để lại nếp nhăn dọc song song với tựa ghế. Cho nên tôi phán đoán bọc ghế xộc xệch như vậy, là do bị một lực tác động liên tục theo hướng ngang từ trái sang phải.”

“Lực tác động theo hướng ngang liên tục, từ trái sang phải?” Doãn Kiếm liên tưởng trong đầu nhưng vẫn không thể nghĩ ra ngay được đó là một cảnh tượng như thế nào.

La Phi lại hỏi: “Cậu có để ý cổ tay phải của Diêu Phàm không?”

Đúng là Doãn Kiếm không chú ý đến chi tiết này, cậu đành hỏi lại: “Sao cơ?”

“Trên cổ tay cô ta có thể nhìn thấy có vết xước nhẹ do cọ sát.”

“Không nhẽ cái còng tay đó được dùng để còng tay Diêu Phàm? Thế là ở...” Doãn Kiếm bỗng nghĩ ra điều gì đó, cậu bật cười thành tiếng, không nói tiếp nữa.

“Diêu Phàm cung cấp dịch vụ tình ái mang tính bạo dâm.” La Phi nói ra sự thật, “Cho nên mới khiến người như Lý Tuấn Tùng mê mẩn.”

Đúng vậy, Lý Tuấn Tùng tính cách yếu đuối, còn vợ ông ta lại vô cùng mạnh mẽ, cho nên ông ta chắc chắn tích tụ rất nhiều bức xúc trong lòng. Lúc này có một người phụ nữ bị còng trên ô tô, đón nhận sự chinh phục của ông ta, chuyện đó mang lại sự kích thích tâm lý đến thế nào?

“Đội trưởng La, anh thật là có kinh nghiệm.” Doãn Kiếm đưa một câu, trong lòng vô cùng khâm phục. Trước đó, trong lòng cậu thầm tự hào vì đã điều tra ra được chỗ ở của Diêu Phàm, bây giờ đã cậu biết rằng mình vẫn còn rất nhiều điều cần học.

“Một kẻ bắt cóc, vào ngày tiên hành trao đổi lấy tiền chuộc, làm sao mà có tâm trạng thoải mái để hành sự dạn dít như vậy?” Cuối cùng La Phi tổng kết, “Cho nên khi nhìn thấy vết xây xước mới trên cổ tay Diêu Phàm, tôi hoàn toàn loại trừ khả năng Diêu Phàm gây án.”

“Nếu có thể loại trừ Diêu Phàm...”, Doãn Kiếm bỗng đưa ra một suy nghĩ mới mẻ, “Thế thì có phải chúng ta cần suy xét về Trang Tiểu Khê không?”

“Ừ.” La Phi khuyến khích, “Cậu nghĩ thế nào, nói thử xem.”

“Không phải Diêu Phàm nói người mâu thuẫn lớn nhất với Lý Tuấn Tùng chính là Trang Tiểu Khê sao? Có thể Trang Tiểu Khê đã ghét bỏ ông ta, thật sự muốn ly dị ông ta. Cách nói là muốn giúp đối phương thay đổi chỉ là cái cớ mà thôi. Nhưng Lý Tuấn Tùng lại nhất định không đồng ý ly dị, cho nên Trang Tiểu Khê đã tự đạo diễn ra màn kịch này.”

“Như vậy thì mục đích của bà ta sẽ không phải là bắt cóc, mà là mưu sát?”

Bởi vì không ly dị được nên mưu hại chồng mình, nghe có vẻ hơi khoa trương, có điều... Doãn Kiếm nói với giọng cân nhắc: “Với tính cách mạnh mẽ như Trang Tiểu Khê, cũng không phải là không thể gây ra việc đó đúng không?”

Cho dù khả năng ở mức nào, nếu đã nhắc đến chủ đề này, thì tạm thời cứ suy luận theo hướng nghĩ của đối phương đã. La Phi liền nói: “Như vậy thì tất phải có một kẻ đồng mưu với Trang Tiểu Khê.”

Doãn Kiếm gật đầu. Nhìn từ tiến tranh vụ án ngày hôm qua, Trang Tiểu Khê không thể hoàn thành một mình, buộc phải có một kẻ đồng phạm đảm nhiệm một loạt các việc như giám sát Lý Tuấn Tùng, cắt ngón tay Lý Tuấn Tùng và gửi chuyển phát nhanh đồng thời phối hợp với Trang Tiểu Khê “diễn kịch” ở sân bóng.

“Liệu có phải là Kha Thủ Cần không?” Doãn Kiếm phỏng đoán, “Tôi cứ cảm giác quan hệ giữa tay này và Trang Tiểu Khê không bình thường.”

“Nhưng khi tiến hành trao đổi để lấy tiền chuộc, Kha Thủ Cần có mặt suốt trong phòng họp ở sân bóng, có ra khán đài đâu.”

“Đúng thế.” Doãn Kiếm bắt đầu hơi thất vọng, nhưng mạch tư duy của cậu nhanh chóng có ngay đột phá, “Chà, liệu có thể là như thế này: Kha Thủ Cần chỉ phụ trách việc gửi tin nhắn trong phòng họp, còn Trang Tiểu Khê cuối cùng sử dụng chiêu che mắt đối phương - bà ta không hề bỏ số kim cương vào trong chiếc cốc đó.”

La Phi nhớ lại đoạn băng ghi hình ở hiện trường mà Thành quay lại được, cuối cùng Trang Tiểu Khê có làm động tác bỏ kim cương vào trong cốc, nhưng có bỏ thật hay không thì đúng là không thể xác định được. Vì chiếc túi đựng kim cương rất bé, hoàn toàn có thể dùng tay để che khuất.

Nhưng Trang Tiểu Khê có cần phải tạo ra một màn kịch như vậy không? Cắt đứt ngón tay khi Lý Tuấn Tùng còn sống, sau đó dựng lên một vụ bắt cóc giả? Nếu chỉ để thoát khỏi đối phương, sao không trực tiếp giết luôn? Thiết kế một vụ bắt cóc phức tạp như vậy để đánh lạc hướng cảnh sát, bà ta không sợ lại tạo ra nhiều sơ hở mà bại lộ sao? Nghĩ đi nghĩ lại, La Phi vẫn thấy cách suy nghĩ này không hợp lý.

Trong lúc suy nghĩ, ô tô đã về đến Bách Hợp Gia Viên. La Phi và Doãn Kiếm dừng cuộc thảo luận về chủ đề này lại, hai người lên lầu đi đến căn hộ của Trang Tiểu Khê. Cửa phòng đang mở, vừa vào phòng đã thấy có mấy cảnh sát đang kiểm tra hiện trường, người dẫn đầu là cảnh sát cốt cán của phòng kỹ thuật, tên là Lưu Sướng.

“Có manh mối gì không?” La Phi đoán công việc kiểm tra hiện trường đã đến hồi kết thúc, liền đến bên cạnh Lưu Sướng hỏi.

“Chỉ tìm thấy nửa dấu chân.” Lưu Sướng lắc đầu đáp, “Sợ là không có giá trị lớn.”

La Phi đã có chuẩn bị tâm lý về tình hình này, dù sao chuyện mất đồ trang sức cũng đã xảy ra từ sáu hôm trước. Trong sáu ngày này, Trang Tiểu Khê chắc chắn đã quét dọn phòng ốc nhiều lần, cho dù tên bắt cóc có để lại dấu vết, lúc này cũng rất khó khôi phục. Có thể tìm thấy nửa dấu chân đã là một bất ngờ đáng mừng. Chỉ là căn cứ vào đâu để đưa ra phán đoán “giá trị không lớn?”

“Dấu chân tìm thấy ở trên mặt cửa ngoài nhà, anh xem.” Lúc này Lưu Sướng lại dẫn La Phi ra cửa, chỉ vào một vị trí phía dưới trên mặt cánh cửa nói, “Vốn là chúng tôi định xem xem trên cánh cửa có vân tay của kẻ khả nghi không, kết quả phát hiện thấy nửa dấu chân này.”

Cánh cửa gỗ màu ghi xám, phải ngồi xuống nhìn thật kỹ mới có thể nhìn thấy nửa dấu chân đó, phán đoán sơ bộ chắc đây là dấu nửa trước bàn chân của một người đàn ông. Cửa mở theo hướng bên trong, dấu chân này xem ra giống như có người muốn đá cho cửa mở ra. Nhưng người lấy trộm đồ trang sức đã dùng chìa khóa mở cửa để vào nhà một cách bình thường, hẳn hoàn toàn không cần phải đá vào cánh cửa. Cho nên đúng là dấu chân này không có giá trị gì lớn, có thể chỉ là một người đi ngang qua nào đó đùa nghịch lưu lại.

Hơn nữa thời gian lưu dấu chân cũng rất khó phán đoán vì không có người nào đặc biệt chú ý lau cánh cửa khi quét dọn phòng. Như vậy, đúng là rất khó có thể đưa ra mối liên hệ giữa dấu chân này với thời gian xảy ra mất trộm đồ trang sức ở nhà Trang Tiểu Khê.

La Phi lắc đầu, phân công: “Cứ lấy dấu về rồi tính.” Lúc này, anh để ý thấy hình như Trang Tiểu Khê không trong nhà, liền hỏi: “Trang Tiểu Khê đâu?”

Lưu Sướng đáp: “Đến bệnh viện rồi.”

“Đến bệnh viện làm gì?” La Phi không hiểu. Sự vụ đã như thế này, không lẽ vẫn nghĩ đến công việc. Hơn nữa bây giờ mới hơn 5 giờ, đi làm cũng sớm quá.

“Chị ấy đến sớm để chuẩn bị cho ca phẫu thuật.” Lưu Sướng giải thích, “Vì thời gian đã gần hết rồi. Nếu Lý Tuấn Tùng trở về, phải lập tức làm phẫu thuật ghép ngón tay ngay.”

La Phi “ồ” một tiếng, lúc này cửa phòng 304 ở phía đối diện mở ra, một bà cụ không hơn 60 tuổi từ trong phòng đi ra.

“Chà, xảy ra chuyện gì thế hả?” Bà cụ nhìn thấy Lưu Sướng mặc cảnh phục, liền hỏi to. Bà cụ trông vẫn rất mạnh khỏe, minh mẫn, tay xách một chiếc túi vải, xem ra định đi chợ mua thức ăn sớm.

La Phi nảy ra một ý trong đầu, có một số tình hình có thể tìm hiểu qua bà cụ này.

“Bác ơi.” La Phi kính cẩn chào, sau đó hỏi, “Bác có quen nhà bên này không ạ?”

“Không quen. Người bây giờ đều thế cả, người nào bận việc người ấy. Có gặp ở hành lang, cũng chưa chắc đã chào nhau một tiếng đâu.” Bà cụ nhân tiện phàn nàn một hồi, rồi lại hỏi, “Nhà này xảy ra chuyện gì vậy?”

La Phi trả lời ngắn gọn: “Ông chủ nhà bị bắt cóc.”

“Ái chà khủng khiếp quá - chắc là đắc tội với người nào đây?” Đừng có nói, tư duy của bà cụ vẫn rất là mẫn tiệp.

La Phi không trả lời câu hỏi của bà cụ, anh lại hỏi tiếp: “Bảy tám hôm trước, tới thứ năm tuần trước, bác có nghe thấy hai vợ chồng nhà này cãi nhau không?”

“Tuần trước...” Bà cụ nghĩ ngợi một lát, “Ừm! Hình như có một hôm như thế, cãi nhau dữ dội lắm.”

“Họ cãi vã những gì?” Hai hộ gia đình cửa đối diện nhau, nếu tiếng cãi nhau to, phía đối diện có thể nghe được khá rõ.

“Ái chà, cái này thì không nhớ rõ đâu.” Bà cụ cố gắng nhớ lại, “Hình như đầu tiên là người đàn ông đó hét: “Có đưa tiền không?”, sau đó ầm ầm ỉ ỉ, hình như ném đồ gì đó. Người đàn ông đó lại hét: “Làm cái gì? Làm cái gì?” Mấy câu đó tôi có ấn tượng nhất, vì tiếng hét rất đáng sợ. Sau đó lại nghe người phụ nữ nói “Việc này phải hỏi con trai ông”, đại loại như vậy. Những cái khác thì không nhớ lắm.”

La Phi gật đầu. Cách một tuần mà bà cụ còn nói ra được nhiều như vậy là tốt lắm rồi. Căn cứ vào đoạn hồi ức này, Trang Tiểu Khê chắc đã không nói dối khi thuật lại trận cãi vã. Hai vợ chồng đã xảy ra một trận cãi vã kịch liệt vì vấn đề tiền bạc, mà Trang Tiểu Khê đã chuyển toàn bộ tài sản cho con trai đứng tên, cho nên mới sử dụng cách nói “việc này phải hỏi con trai ông” đối phó với Lý Tuấn Tùng.

“Cảm ơn bác nhé. Bác cứ bận việc của mình đi ạ.” La Phi tiễn bà cụ ra cửa thang máy. Suốt lúc đó, bà cụ vẫn cứ lẩm nhẩm: “Ái chà, có vợ chồng nhà nào

không cãi nhau đâu? Các anh nhanh chóng tìm ra người nhé, vẫn phải cố gắng cho cuộc sống chứ!”

Doãn Kiếm đi theo sát La Phi, đợi đến lúc bà cụ đi rồi mới hỏi: “Đội trưởng La, bây giờ phải làm thế nào?”

La Phi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đến bệnh viện gặp Trang Tiểu Khê.” Bây giờ cũng không còn manh mối nào khác, lại cách thời gian thả người mà tên bắt cóc giao hẹn chỉ còn mấy tiếng đồng hồ cuối cùng. Việc mà cảnh sát có thể làm, có lẽ chính là chờ đợi cùng Trang Tiểu Khê. Nếu Lý Tuấn Tùng có thể về kịp thời, có thể coi là kết cục tốt nhất có thể đạt được của vụ án này.

Thê là hai người lại vội vã lái xe đến bệnh viện Nhân Dân. Đến khoa Xương hỏi thăm tình hình, công việc chuẩn bị cho ca phẫu thuật ghép ngón tay đã xong xuôi. Tiếp đó, có y tá trực ban dẫn La Phi và Doãn Kiếm vào văn phòng của chủ nhiệm.

Trang Tiểu Khê ngồi thần thờ một mình trước bàn làm việc. Thấy La Phi và Doãn Kiếm bước vào, bà lập tức đứng dậy hỏi: “Có manh mối gì không?”

La Phi lắc đầu. Trang Tiểu Khê thở dài ngồi xuống, đồng thời chỉ vào chiếc ghế dài ở chỗ đối diện với bàn làm việc: “Các anh cũng vất vả quá rồi, nghỉ một lúc đi.”

Cả đêm không ngủ, thần sắc Trang Tiểu Khê tiêu tụy trông thấy. Bà đưa mắt nhìn sang chiếc hộp đá lạnh để trên bàn, trong hộp đựng đầy hỗn hợp nước và đá, ngón tay bị cắt bọc kín trong túi nilon được ngâm trong đó.

“Mặt cắt của ngón tay rất phẳng, hơn nữa được bảo quản đúng chuẩn. Nếu tôi làm phẫu thuật ghép, khả năng hồi phục chắc chắn là rất tốt.” Trang Tiểu Khê nhẹ nhàng nói, cũng không biết là đang tâm sự với người khác hay là tự nói với mình.

La Phi vô thức đưa tay lên xem đồng hồ, đã sắp 7 giờ.

Trang Tiểu Khê liếc thấy cử chỉ của La Phi, bà ngẩng đầu lên hỏi: “Sắp đến thời gian rồi, đúng không?”

La Phi không trả lời, cũng không cần trả lời. Bởi vì đây là cục diện mà tất cả mọi người đều rất rõ.

Lý Tuấn Tùng buộc phải trở về trước 10 giờ 20 phút, nếu không, không chỉ ngón tay cái của ông ta không giữ được, mà ngay cả mạng sống của ông ta sợ là cũng không còn hy vọng

Liệu kỳ tích có xảy ra trong ba tiếng đồng hồ cuối cùng này không?

Mọi người đều đang chờ đợi, thời gian lặng lẽ trôi qua từng phút từng giây. Cuối cùng, không còn cách nào khác, 10 giờ 20 phút đã đến.

Lý Tuấn Tùng vẫn không xuất hiện.

Trang Tiểu Khê đưa tay lấy chiếc túi nilon từ trong hộp đá ra, bà cầm ngón tay đó trong tay, rất chặt, như thể nắm giữ một sinh mạng. Giấy lát sau, bàn tay bà lỏng ra, tiếp đó bà buông một câu bằng giọng rất nhỏ: “Anh ấy chết rồi!”

Bà không hề rơi lệ, nhưng mắt bà, sống mũi bà, khóe miệng bà, tất cả những đường nét nhỏ nhất đó đều thể hiện một nỗi buồn xuyên thấu tâm can.

La Phi cảm động sâu sắc trước nỗi đau đó. Anh nhìn Doãn Kiếm ở bên cạnh, nói với cậu bằng ánh mắt: Từ giờ phút này trở đi, tuyệt đối từ bỏ khả năng suy đoán là Trang Tiểu Khê đã mưu hại chồng mình đi!